

Х. БИЙМ ПАЙПЪР

ПОСЛЕДНИЯТ ВРАГ

Превод от английски: Камен Костов, 2003

chitanka.info

В „Последният враг“ — единственият „паравреме“ разказ, чието действие протича на Второ ниво — Пайпър ни запознава с впечатляващата цивилизация на Акор Неб и Обществото на убийците. Прераждането е всепризнат научен факт в този времепредел, но там никой не е подгoten за последиците от общуване с обезплътени мъртвци, за което научават в Първо ниво и което заплашва Тайната на паравремето.

По мое мнение „Последният враг“ е най-добрият „паравреме“ разказ в настоящия сборник.

Джон Ф. Кар

Приглушеното тракане на чинии и прибори и шумът от разговорите между насядалите около П-образната маса постепенно затихнаха и приглушената музика над главите им започна да се чува по-ясно. Празненството наближаваше края си и Далона от Хедрън въртеше между пръстите си столчето на чашата за вино, притеснена от нападналите я в последния момент съмнения.

Възрастният мъж вляво от нея забеляза това и внимателно постави ръката си върху нейните.

— Мила моя, вие сте притеснена — прошепна той. — Отлично знаете, че тъкмо вие имате най-малко основания за това.

— Теорията не е завършена — отвърна тя. — Бих искала да разполагам с по-убедителни доказателства. Направо не ми се мисли, че съм ви забъркала в това...

Гарнон от Роксор се разсмя.

— Не, не! — увери я той. — Бях взел твърдо решение много преди да обявите резултатите от вашите опити. Попитайте Гирзон и той ще потвърди думите ми.

— Самата истина — обади се младият мъж вляво от Гарнон, като се приведе напред. — Баща ми отдавна е взел решение да предприеме тази стъпка. Очакваше да минат изборите, след което се реши да го направи сега, за да ви даде възможност да осъществите експериментална проверка.

Седналият вдясно от Далона мъж също се намеси. И той като останалите около масата бе среден на ръст, с кафява кожа, тъмни очи, широка уста под изпъкналите скули и къса квадратна брадичка. За разлика от тях беше въоръжен с нож и пистолет на колана, а върху предницата на черната му туника имаше яркочервена кръгла емблема с две черни крила и заострен сребърен предмет между тях.

— Да, лейди Далона, ние с лорд Гарнон обсъждахме това, оoo... поне преди две години. Действително съм изненадан, че изглежда, искате да се откажете сега. Разбира се, вие сте родом от Венера, а порядките там вероятно са различни, но с вашите научни познания...

— Вероятно в това е проблемът — отвърна Далона. — Съмненията са обичайни за един учен и то най-вече по отношение на собствените му теории.

— Казвали са ми, че е присъщо за учените — усмихна се Дирзед.
— Но аз никак си не ви възприемам като учен.

Той я огледа цялата по начин, който би накарал повечето жени, учени или не, да се изчервят. Далона от Хедрън изпита задоволство. Мъжете често я оглеждаха по този начин, особено тук в Дарш. Обяснението сигурно беше в обстоятелството, че е различна — кожата ѝ бе значително по-светла от обичайното и конструкцията на лицето ѝ бе никак особена. Приписваният ѝ венериански произход вероятно беше общоприетото обяснение за това, както и за толкова други неща.

Тъкмо щеше да отговори, когато мъж в тъмносива дреха, един от икономите, които благородниците в Акор-Неб считаха равни на себе си, се приближи към масата и кимна почтително на Гарнон от Роксор.

— Не обичам да пришпорвам нещата, сър, но момчето е готово. В момента е в състояние на транс — докладва той и посочи двете видеоплочи в дъното на залата.

Големите по десет квадратни стъпки плочи бяха активирани. Едната беше от блестяща бяла твърда материя; върху другата се виждаше изображението на дванайсет — четиринайсет годишно момче, седнало пред голяма пишеща машина. Бе в състояние на хипнотичен транс и отпуснатата долна челюст придаваше на лицето му тъпоумен израз на идиот.

— Един от най-добрите ни контактьори — обади се мъж с брада, седнал през няколко души вдясно от Далона. — Вие си го спомняте, Далона. Той осъществи контакта с безплътния дух на убиеца Сирзим. В нормално състояние е абсолютен кретен, но в състояние на транс е чудесен. А и няма спор, че осъществяваните от него контакти възникват в неговото съзнание, тъй като няма достатъчно ум, за да си служи с тази машина.

Гарнон от Роксор се надигна, а след него и всички останали. Той откачи един скъпоценен камък от предната част на туниката си и го подаде на Далона.

— Заповядайте, скъпа лейди Далона, държа да приемете това — каза той. — Притежавали са го шест поколения семейство Роксор и знам, че ще го приемете и ще го оцените по достойнство. — След това извади един тежък пръстен от безимения пръст на лявата си ръка и го подаде на сина си. Разкопча каишката на ръчния си часовник и го подаде през масата на облечения в сиво иконом. На мъжа с брадата от другата страна на Далона подаде джобна кутийка с моливи и писалка, сметачна линийка и лупа с думите:

— Нещо, което би ви вършило работа, доктор Харнош.

След това взе от ръцете на приближилия се прислужник колан с нож и пистолет в кобур и го подаде на мъжа с червения знак.

— Ето нещо и за теб, Дирзед. Пистолетът е от Фарнор от Янд, а ножът е изкован и закален на Луна.

Мъжът с крилатия знак пое оръжията с одобрително възклищание. След това свали собствения си колан и препаса подаръка.

— Пистолетът е зареден — предупреди го Гарнон.

Дирзед го извади, за да провери — мъж с неговия занаят не приемаше твърдения за каквото и да било оръжие, без да се убеди сам — и отново го пъхна в кобура.

— Да го използвам ли? — запита той.

— На всяка цена. Тъкмо това имах предвид, когато го избрах за теб.

Мъжът вляво от Гирзон получи табакера и запалка. Двамата с Гарнон преплетеха ръце и докоснаха рамене.

— Не сме споделяли еднакво мнение, Гарнон — каза той, — но винаги съм оценявал високо приятелството ти. Съжалявам, че го правиш сега. Мисля, че ще се разочароваш.

Гарнон се засмя.

— Искаш ли да направим един малък облог, Нирваз? — попита той. — Знаеш какво залагам. Ако се окажа прав, ще приемеш ли волиционистката теория за доказана?

Нирваз захапа за миг мустака си.

— Да, Гарнон, ще я приема. — Той посочи пустия бял еcran. — Ако върху него се покаже нещо убедително, няма да имам друг избор.

— И така, приятели — обърна се Гарнон към тези около него. — Ще дойдете ли с мен до дъното на стаята?

Прислугата отмести масата пред него, за да могат той и още няколко души да минат; останалите гости останаха прави до масата, обърнати към центъра на залата. Гирзон, синът на Гарнон, и мустакатият Нирваз от Шона крачеха от лявата му страна; Далона от Хедрън и доктор Харнош от Хош — от дясната. Облеченият в сиво иконом и две-три дами, както и един благородник с малка брадичка и още неколцина се присъединиха към тях; от стоящите близо до Гарнон единствено мъжът с черната туника и червена емблема остана на мястото си. Той стоеше спокоен до направения проход през масата,

наблюдавайки отдалечаващия се Гарнон от Роксор. В този момент Дирзед Убиеца извади пистолета, който бе получил като подарък, претегли го на ръка, освободи с палец предпазителя и се прицели в главата на Гарнон.

Почти бяха стигнали дъното на залата, когато пистолетът изтрещя. Далона от Хедрън трепна, сякаш куршумът бе улучил нея, но се окопити и продължи напред. Само притвори очи и хвана ръката на доктор Харнош, за да я насочва, съсредоточавайки се върху единствен въпрос. Останалите продължиха, все едно Гарнон от Роксор продължаваше да крачи до тях.

— Гледайте! — извика Харнош от Хош и посочи изображението на видеоплочата пред тях. — Той е под контрол!

Всички се заковаха на място. Дирзед бързо се приближи към тях, прибирайки пистолета в кобура. Отзад двама прислужници се бяха приближили с носилка и наместваха в нея сгърченото тяло на онзи, който допреди малко беше Гарнон.

В момчето пред пишещата машина бе настъпила промяна. Очите му все още бяха изцъклени от хипнотичния транс, но отпуснатата челюст се бе стегнала, а зейналата уста бе стисната в решителна гримаса. Ръцете се вдигнаха към клавиатурата и започнаха да се придвижват по нея. Едновременно с движението му върху белия еcran вляво започнаха да се появяват букви:

„Гарнон от Роксор, обезплътен, контактуващ.“ Машината спря за момент и отново продължи. „До Далона от Хедрън: Въпросът, който зададе, след като станах безплътен, беше коя е последната книга, която съм чел преди празненството. Докато очаквах камериера да ми приготви ваната, прочетох първите десет стиха от четвъртата песен на «Великолепието на пространството» от Ларнов от Хорка в моята спалня. Когато ваната бе готова, отбелязах страницата с лента от съобщение от иконома на имението ми на река Шевва относно авария в електрозавода и оставил книгата на масичката от слонова кост до голямото червено кресло.“

Харнош от Хош погледна въпросително Далона. Тя кимна.

— Отхвърлих въпроса от съзнанието си и го заместих с този след изстрела — отвърна тя.

Той се обърна рязко към иконома и му нареди:

— Веднага проверете, Кирзон.

Докато икономът напускаше с бързи крачки стаята, пишещата машина отново започна:

„И до сина ми Гирзон: Няма да използвам сина ти Гарнон като средство за прераждане. Ще остана безплътен, докато той порасне и придобие собствен син. Ако не се сдобие с мъжка рожба, ще се преродя в първото мъжко дете от фамилията Роксор или друго семейство, свързано с брачна връзка с нас. При всяко положение ще установя контакт преди прераждането.“

До Нирзав от Шона: Преди десет дни, когато обядвах в твоя дом, взех един малък нож и направих от долната страна на масата три резки — двете близо една до друга, а третата малко встрани от тях. Доколкото си спомням, бях седнал през два стола вляво. Ако ги намериш, ще разбереш, че съм спечелил облога, който сключихме преди няколко минути.“

— Ще накарам иконома ми веднага да провери — обади се Нирзав.

Бе ококорил очи от изумление и се бе изпотил. Човек все пак не може спокойно да наблюдава как онова, в което е вярвал цял живот, се опровергава за броени секунди.

„До Дирзед Убиеца: От десет години ми служиш предано, но никога толкова предано, колкото с последния изстрел, с който ми служи. След като натисна спусъка, в съзнанието ти възникна мисъл, че би искал да започнеш да служиш на лейди Далона от Хедрън, тъй като смяташ, че ще се нуждае от защитата на член на Обществото на убийците. Съветвам те да го направиш, а нея съветвам да приеме предложението ти. Откакто е в Дарш, работата ѝ не е твърде популярна в някои кръгове. Не се съмнявам, че Нирваз от Шона ще потвърди думите ми.“

— Няма да разкрия неща, които са ми казани конфиденциално или в Комисията на статистикалистите, но е прав — потвърди Нирзав.
— Нуждаете се от добър Убиец, а едва ли има по-добър от Дирзед.

„Усещам, че контактьорът е изтощен, — изписаха буквите върху екрана. — Тялото му не е достатъчно силно за продължителни контакти. Засега се сбогувам с всички вас. Ще се свържа отново. Лека нощ, мои приятели, и ви благодаря за присъствието на празненството.“

Момчето върху другия екран рязко се отпусна в креслото и върху лицето му изплува обичайният апатичен израз.

— Ще приемете ли предложението да ви служа, лейди Далона?

— запита Дирзед. — Онова, което каза Гарнон, е точно така: създадохте си неприятели.

Далона му се усмихна.

— Не съм се занимавала толкова дълго с тази работа, за да го узная. Приятно ми е да приема предложението ви, Дирзед.

Нирзав от Шона вече бе обърнал гръб на компанията и напускаше забързан залата, за да се обади в дома си за потвърждение относно резките от долната страна на масата в трапезарията. Докато излизаше през вратата, той едва не се сблъска с иконома, който почти препускаше с книга в ръка.

— Ето — възклика той, повдигайки книгата. — „Великолепието на пространството“ на Ларнов — точно там, където каза, че би трябвало да е. Взех двама прислужници със себе си за свидетели. Мога да ги извикам, ако пожелаете. — Той подаде книгата на Харнош от Хорш. — Вижте лентата със съобщението вътре на десетия стих от четвърта песен.

Нирзав от Шона влезе в стаята. Дъвчеше мустак и си мърмореше нещо. Щом се приближи до групата пред вече помръкналите видеоплочи, каза високо, обръщайки се към всички:

— Икономът ми откри резките точно според описанietо. Това решава всичко! Гарнон, ако ме чуващ, ти победи. След всичко това не вярвам на статистикалистичните доктрини и на основаващата се на тях политическа програма. Ще оповестя промяната на становището си на следващата среща на Изпълнителния съвет и ще се откажа от поста си. Избран съм със статистикалистичен вот и нямам право да изпълнявам служебните си задължения като волиционалист.

— Вие също се нуждаете от двама-трима Убийци — обърна се към него мъжът с брадичката. — Бившите ви колеги и партийни съмишленици за съжаление са предавани на насилиствено обезплътяване от онези, които се разграничават от тях.

— Никога досега не съм наемал лични Убийци — отвърна Нирзав, — но мисля, че сте прав. Щом се прибера, ще се обадя в Палатата на убийците и ще предприема необходимите мерки.

— По-добре го направете сега — снижи глас Гирзон от Ресор. — Тук има над стотина гости и не съм в състояние да гарантирам за всички. Статистикалистите положително са внедрили агент сред тях. Баща ми беше един от най-опасните им опоненти, когато беше в Съвета. Винаги са се страхували, че ще преустанови оттеглянето си и ще се кандидатира отново. Биха искали да се уверят, че действително се е обезпътил. А щом е така, можете да сте сигурен, че промяната във възгледите ви вече е известна на стария Мирзак от Башад. Той не ще се осмели да ви разреши да направите публично отричане от статистикализма. — Гирзон се обърна към останалите благородници. — Принц Джирзин, защо не се обадите в щаба на волиционалистите, за да изпратят двама наши Убийци да придружат лорд Нирзав до дома му?

— Веднага ще го сторя — отвърна Джирзин от Старфа. — Лорд Гирзон е съвършено прав. Можем да сме сигурни, че сред гостите е имало агент, и след като се уверихте в основателността на нашите убеждения, ние сме отговорни за вашата сигурност.

И излезе, за да проведе нужните видеотелефонни разговори. Придружена от Дирзед, Далона се върна на мястото си на масата; към нея се присъединиха Харнош от Хош и някои от останалите.

— Резултатите са неопровержими — ликуваше Харнош. — Допускам, че момчето може да е доловило някои неща телепатично от присъствалите тук пълни съзнания, дори от съзнанието на Гарнон, преди да бъде обезпътен. Но то не би могло да долови достатъчно данни по този начин, за да осъществи логичен и съдържателен контакт. Пъттезия може да практикува само контактьор със съвършено здрав разум, а момчето е почти пълен идиот. — Той се обърна към Далона. — Вие зададохте мислено въпрос, след като Гарнон бе обезпътен, и получихте отговор, който би могъл да се породи единствено в съзнанието на Гарнон. Мисля, че това е категорично доказателство, че обезпътеният Гарнон бе в пълно съзнание и в състояние да контактува.

— Дирзед също зададе мислено въпрос след обезпътяването и получи отговор. Доктор Харнош, можем без съмнение да установим, че съхранената индивидуалност остава в пълно съзнание в състояние на обезпътяване, телепатично чувствителна и в състояние да осъществи телепатична връзка с други съзнания — потвърди Далона.

— Предвид предишната ни работа по възвръщане на спомени, имаме основание да твърдим с положителност, че индивидът е в състояние да направи избор по отношение на носителите на прераждане.

— Баща ми обсъждаше доброволно прераждане от дълго време — намеси се Гирзон от Роксор. — Още след прераждането на майка ми. Отлагаше тази своя крачка само защото не искаше да лиши волиционалстката партия от подкрепата си. Сега ще се окаже, че чрез обезплътяването си допринесе повече за преборването на статистикализма, отколкото когато и да било по време на плътното си съществуване.

— Не знам, Гирзон — каза, присъединявайки се към групата, Джирзин от Старфа. — Статистикалистите ще отрекат всичко като предварително нагласена измама. А ако успеят да обезплътят лейди Далона, преди да е успяла да запише своите показания под истинна хипноза или с детектор на лъжата, ни най-малко не сме по-добре отпреди. Дирзед, носиш огромна отговорност за охраняването на лейди Далона. Ще се наложат допълнителни охранителни мерки.

В кабинета си на Първо ниво в град Дергабар Торта Карф, Главният на Паравремевата полиция, се приведе напред, поднасяйки запалката си на своя специален помощник Въркън Вал, след което запали и своята цигара. Беше на средна възраст — до триста му оставаха само десетина години — и бе започнал да си отглежда двойна брадичка и шкембенце. Косата му, някога черна, бе придобила металносивия цвят на полицейска униформа и бе започнала да оплещивява отпред.

— Какво знаеш за сектор Акор-Неб на Второ ниво, Вал? — попита той. — Някога работил ли си в този времепредел?

Красивите черти на Въркън Вал станаха по-неподвижни от обикновено, докато произнасяше наум паролата, която да прехвърли придобитото чрез хипноза познание в съзнанието му. След малко поклати глава.

— Трябва да е сектор с добро поведение, сър — отвърна той. — Или пък досега сме били късметлии. Никога не съм провеждал операция на Акор-Неб — и нямам дори хипномех за този сектор. Всичко, което знам, е от прочетеното тук-там.

— Като на цялото Второ ниво, времепределите му произлизат от правдоподобността един или два кораба със заселници от Марс да са пристигнали на Тера преди около седемдесет и пет до сто хиляди години и, откъснали се от родната планета, да са били принудени да развият там собствена цивилизация — продължи той. — Цивилизацията Акор-Неб е от сравнително висок културен разред дори за Второ ниво. Атомна енергия, междупланетарна култура, антигравитация, директно превръщане на атомната енергия в електрическа — такива неща. Купуваме от тях пластмаса и платове. — Той докосна с пръсти чудесно ушитата си зелена полицейска униформа. — Мисля, че този плат е от Акор-Неб. Ние им продаваме в големи количества зерфа-листа — пушат ги чисто и примесени с тютюн. Имат едно правителство за цялата система и общ език. Тази тъмнокафява раса съществува отпреди петдесет хиляди години, а настоящата цивилизация е на около десет хиляди, възникнала от останките на няколко по-ранни цивилизации, западнали или унищожени вследствие на войни, изчерпване на ресурсите и така нататък. Останали са митове, а вероятно и исторически паметници и документи за извънтерстrialен произход.

Торта Карф кимна.

— Доста добре за съзнателно натрупани знания — изкоментира той. — С една дума, отваря ни се работа в този сектор — възникнали са проблеми там. Искам да отидеш и да изгладиш нещата. Знам, че напоследък ти се струпаха доста неща — историята с нощната хрътка в Евро-американския сектор на Четвърто ниво в никакъв случай не беше разходка. Но е факт, че повечето мои редови служители и заместници нямат почти никакво отношение към тъй наречената неприкосновеност на човешкия живот, а тъкмо в тази област се налагат драстични действия.

— Някои наши хора не спазват ограниченията ли? — попита Въркън Вал.

— Данните не са много пълни, но един от нашите се е сблъскал с проблеми в този сектор и трябва да го измъкнем — физик-изследовател, млада дама, казва се Хедрън Дала. Мисля, че я познаваш, нали? — попита небрежно Торта Карф.

— Слабо — отвърна с безизразно лице Въркън Вал. — Изкарах кратък, но доста бурен пробен брак с нея преди двайсетина години. В

каква каша се е забъркала сега?

— Честно казано, не знаем. Надявам се все още да е жива, но не съм прекален оптимист. Изглежда, преди около година доктор Хедрън се прехвърля във Второ ниво, за да изучи тъй наречените неопровержими доказателства за прераждането, които хората от Акор-Неб притежават според докладите. Отива при Гиндрабар на Венера и се прехвърля във Втори времепредел в една база на Извънвремевата търговска корпорация импорт-експорт — зерфа-планация на изток от Високите хребети. Там се представя за дъщеря на плантатор под името Далона от Хедрън. Между другото, всички фамилни имена в Акор-Неб са предложни — фамилните имена произхождат от имена на местности. Предполагам, че древните брачни отношения в Акор-Неб са били твърде объркани, за да позволят точно установено бащинство. Затова всички лични мъжки имена съдържат вмъкнати по средата „-ирз-“ или „-арн-“ съставки, а всички женски имена окончат на „-итра“ или „-она“. Ти например би могъл да се наричаш Вирзал от Въркън.

— Та значи тя осъществява пътуването си до Второ ниво на редовен пътнически лайнер Венера — Тера и пристига в град Гама в горното течение на Нил в Акор-Неб — продължи той. — Установява контакт с представителя на Извънвремевата търговска корпорация Зортан Бренд, известен там като Барненд от Зорда. Не можел да се нарича Барненд от Зортан, тъй като на езика на Акор-Неб „Зортан“ е изключително непристойна дума. Хедрън Дала прекарва няколко седмици в неговото жилище, осведомявайки се за местните условия. След това се премества в столицата Дарш в Източна Европа и се записва като студентка в нещо, което се нарича Независим институт за проучвания по прераждането, като представя писмо на неговия директор доктор Харнош от Хош. Почти веднага започва да изпраща доклади чрез Зортан Бренд до своята организация — Мемориална фондация за психически науки „Рогом“ — тук в Дергабар. Те са невероятно въодушевени. Запознат съм с тази проблематика съвсем профански, но доктор Волзар Дарв, директор на Фондация „Рогом“, ми каза, че дори в настоящия си незавършен вид докладите ѝ са разкрили нови хоризонти пред тази наука. Изглежда, хората на Акор-Неб действително са успели научно да обосноват, че човек се преражда след физиологическата си смърт — че твоята личност, както и моята,

са съществували като такива в продължение на векове и ще съществуват още векове наред. Нещо повече, те разполагат със средства, които могат да възстановят почти при всеки човек спомени от предишни прераждания.

— Така че след около месец хората в този Институт по преражданията осъзнали, че Далона от Хедрън не е просто обикновена студентка. — Той погледна Вал многозначително. — Вероятно е имала проблеми да създава впечатление, че е на нивото на техните знания по физика. И щом усвоява техните методи, ѝ разрешават да започне собствена експериментална дейност. Представям си какъв вик е надала в този момент. Веднага щом овладява методите за възстановяване на спомени от предишни прераждания, тя започва да ги усъвършенства и ги развива до степен, за каквато местните туземци дори не са мечтали през последните хиляда години. Не мога да ти кажа какво точно е направила, защото не познавам материията, но сигурно се е справила отлично. Спечелила си е голяма популярност не само в научните списания, но и в широкото информационно пространство.

Той направи ефектна пауза.

— И преди четири дни изчезва, което, изглежда, съвпада с неуспешно покушение срещу нея. За този случай не разполагаме с обема информация, с която би трябвало. Имаме единствено отчета на Зортан Бренд. Изглежда, вечерта преди да изчезне е присъствала на празненство по повод доброволното обезплътяване — суисидистичен прием — на изтъкнатия благородник Гарон от Роксор. Явно щом хората на Акор-Неб се уморят от настоящото си прераждане, поканват свои приятели, организират огромен прием и поставят край на живота си сред всеобщо веселие. Доста често приемат отрова или вдишват смъртоносен газ. Това приятелче си имало човек, който да натисне спусъка и да го пристреля в главата. Дала била един от почетните гости заедно с въпросния Харнош от Хош. Били предприети доста сложни приготовления и след стрелбата осъществили доста подробен и очевидно достоверен спиритуален контакт с току-що починалия Гарон. Изглежда, доброволното обезплътяване е напълно рутинно обществено събитие там, но контактът предизвикал огромна бъркотия — изкачил се на върха в новинарските емисии и предизвикал буря от скандали.

— След разстрела и контакта Дала назначила главния стрелец, някой си Дирзед, на служба при себе си — продължи Карф. — За този Дирзед се твърди, че е уважаван в общи линии член на нещо, което се нарича Общество на убийците, което, от своя страна, ще ти даде представа какво състояние са нещата в този сектор и защо не искам да изпращам никой, който би могъл да получи спусъчен спазъм на пръста. Двамата с Дирзед си тръгнали от дома на господина, който току-що се бил обезплътил, вероятно към апартамента на Дала, който се намира на стотина мили оттам. Това е последното известно нещо за тях. Покушението срещу Дала е извършено в момент, в който съпътстващият смъртта прием е продължавал. Тя живее в шестстаен апартамент с три прислужнички на един от горните етажи на висока три хиляди стъпки кула — градовете в Акор-Неб са построени вертикално със значителни разстояния между отделните участъци — и докато била на празненството, в апартамента бил доставен пакет, привидно от Института по прераждания. Изглеждал така, сякаш съдържал записи. Една от прислужничките го приела от служител на домакинството на сградата. На другата сутрин малко преди обяд доктор Харнош от Хош се обадил по видеотелефона, но не получил отговор, след което се обадил на управителя на сградата, който влязъл в апартамента. Намерил трите прислужнички мъртви от бомба със смъртоносен газ, която избухнала, когато една от тях отворила пакета. Така или иначе, предишната вечер Хедрън Дала изобщо не се прибрала в апартамента.

Въркън Вал седеше неподвижен и с беизразно лице. Пресяваше разказа на Торта Карф през усложнената семантична и психологическа редакция на мисловността на Първо ниво. Обстоятелството, че Хедрън Дала е негова бивша съпруга, беше натикано в едно ъгълче на съзнанието му и забравено там. Този факт нямаше никакво отношение към проблема и неговото обяснение.

— Пакетът е бил доставен, докато е била на въпросното суисидно парти — разсъждаваше той на глас. — Следователно е изпратен от някой, който или не е знал, че тя не е в апартамента, или не е допускал, че той ще задейства преди завръщането й. От друга страна, ако причина за изчезването ѝ е враждебен акт, това е работа на някой, който е знал, че тя е на празненството, и не е искал да се върне

в апартамента си. Това, изглежда, изключва вероятността да е изпращащът на пакета с бомбата.

Торта Карф кимна. Сам бе стигнал до същия извод.

— Тъй че — продължи Въркън Вал, — ако изчезването ѝ е работа на неприятел, тя има двама неприятели, като всеки действа, без да знае за плановете на другия.

— Какво мислиш е направила, за да провокира подобна враждебност?

— Интимният живот на Дала по принцип е доста комплициран и не бих се учудил, ако си е докарала неприятности от подобно естество — отговори Въркън Вал, базирайки се на собствения си опит, — но се съмнявам това да е причината в момента. Бих допуснал, че в този случай са намесени политически усложнения.

— По-точно?

Торта Карф не се бе замислял за възможността за политически мотиви и зачака Въркън Вал да доразвие тезата.

— Нима не разбирате, Главен? — попита специалният помощник. — Вярата в прераждането се среща в много времепредели като религиозна доктрина, а тези хора я възприемат като научен факт. Такова възприемане е много по-убедително и би повлияло върху цялостното мислене на хората. Пряко отражение е тяхното незачитане на смъртта — самоубийството като социален акт, въпросното Общество на убийците и неща от този сорт. Това би се отразило и на политическото им мислене, защото политиката не е нищо друго, освен дейност по гарантиране на по-благоприятни жизнени условия, а при тези хора терминът „жизнени условия“ обхваща не само настоящия живот, но и неопределен брой бъдещи животи. Мисля, че думата „независим“ институт е показателна. Независим от какво? Вероятно от партизански пристрастия.

— Все пак не би ли трябало тези хора да са ѝ благодарни за нейните открытия, които ще им дадат възможност да планират бъдещите си прераждания по-разумно? — попита Торта Карф.

— О, Главен! — възклика с укор Въркън Вал. — Има и по-тежки случаи! Колко пъти наши хора са имали проблеми в други времепредели за това, че са открили някакъв научен факт, който противоречи на поддържаните туземни идиотщини! Посочете ми десет души, които изповядват дадена религиозна доктрина или политическа

идеология, и аз ще ви посоча девет, които са съвършено глухи за всяко очевидно доказателство, противоречащо на техните вярвания, и които се отнасят към откривателя на подобно доказателство като към престъпник, който трябва да бъде изобличен. В Евро-американския сектор на Четвърто ниво например, където действах току-що, съществува една политическа секта, комунисти, които забраняват на контролираните от тях територии преподаването на определени абсолютно установени факти за генетиката и наследствеността, тъй като тези факти не обслужват изповядваните от тях политически доктрини. В същия този сектор една религиозна секта насърко се опита, при това успешно в някои райони, да обяви извън закона учението за еволюцията чрез естествен подбор.

Торта Карф кимна.

— Спомням си някои истории, които ми е разказал моят дядо, за това как се е отървал на косъм от някаква организация, наречена Света инквизиция, когато бил паравремеви търговец на Четвърто ниво преди около четиристотин години. Доколкото знам, тя продължава да действа в Евро-американския сектор под името НКВД. Значи ти предполагаш, че Дала може да е доказала нещо, което противоречи на тамошните теории за прераждането, и че някой с определени интереси за защитата на тези теории се опитва да й попречи?

— Вие споменахте за противоречия, възникнали след контакта с доброволно обезплътения благородник. Това подсказва за различни мнения относно естеството на прераждането или безплътното състояние. Та за да стигна до този Дарш, нужно ли е като Дала да отида първо до Венера?

— Не. Извъремевата търговска корпорация разполага с устройство за прехвърляне в Раванан на река Нил, който е пространствено коекзистентен с град Гама в сектор Акор-Неб, където се намира Зортан Бренд. Прехвърли се през там, а Зортан Бренд ще ти осигури транспортирането до Дарш. Тук са ти нужни два дни за хипномех индоктринацията, за пигментирането на кожата и за почернянето на косата ти. Веднага ще уведомя Зортан Бренд, че ще проникнеш. Някакви специални желания?

— Да. Искам извлечение от докладите на Дала до фондация „Рогом“. Нищо чудно в тях да има някакъв ключ към въпроса кого биха могли да подразнят откритията й. Ще бъда венериански зерфа-

плантатор, приятел на баща й. Искам пълна хипномех индоктринация за подобна роля. Искам освен това да се запозная с оръжията и бойните техники на Акор-Неб. Мисля, че това е всичко, Главен.

Последният от високите градски сегменти на Гама се изпълзваше от полезните му, докато космическият кораб минаваше под него — наподобяващи стрели сгради, които се издигаха на грозове от по три, четири или шест на височина две-три хиляди стъпки над земята, по един на всеки ъгъл на подредените една до друга площасти. Всеки сегмент се извисяваше в центъра на горски парк поне на пет мили от най-близкия си съсед. Земята между тях бе в еднообразния златистокафяв цвят на зряло жито, кръстосана от нишките на напоителните канали и осеяна тук-там със селскостопански сгради и високи като кули елеватори. На ниво петдесет хиляди стъпки имаше още няколко кораба, а под тях на различни нива според скоростта и посоката си се стрелкаха рояци по-малки въздушни корабчета. Далеч на североизток трептеше Червено море, а отвъд него се мерджееше туловището на Мала Азия.

Въркън Вал — временно лорд Вирзал от Въркън — се бе изправил до стъклена стена на наблюдателния салон и гледаше надолу. Беше някакъв друг Въркън Вал в сравнение с мъжа, който бе разговарял с Торта Карф в кабинета на последния само преди два дни. Козметиците на Първо ниво бяха направили чудеса с изкуството си. Сега кожата му бе шоколадово-кафява, косата катранено-черна, а така също и очите. А в подсъзнанието му, моментално достъпно при нужда в съзнанието му, бе натупано огромно познание за състоянието на сектор Акор-Неб, както и абсолютно овладян местен език, всичко това придобито чрез хипноза.

Знаеше, че под него е едно от по-малките провинциални градчета на порядъчно напреднала цивилизация, която строеше вертикални градове, откакто бе овладяла антигравитацията. Която все още бе зависима за изхранването си от естествените зърнени култури, но същевременно се бе научила максимално да използва ефикасно почвата си. Мрежата от язовири и напоителни канали, която виждаше, беше на нивото на неговия времепредел. Знаеше, че разпръснатите навсякъде сгради са наследство от поредица катастрофални атомни

войни отпреди няколко хиляди години. Народът на Акор-Неб бе обикнал обширните равнинни и горски пространства и хората бяха продължали да издигат сградите си сред тях дори след като необходимостта от това бе отминала. Но тези стройни, извисени сгради можеше да издигне само народ, загърбил национализма, а заедно с него и заплахата от тотална война. Той ги сравни със снишилите се към земята куполообразни градове на цивилизацията Кифтан, която отстоеше само на хиляда парагодини.

Трима души излязоха от салона и се приближиха до него. Единият, подобно на него, бе маскиран параврем от Първо ниво — човекът на Извънвремевата „Импорт и експорт“ Зортан Бренд, известен тук като Барненд от Зорда. Другите двама бяха от Акор-Неб и бяха облечени в черните туники със знака на крилатия куршум на Обществото на убийците. За разлика от Въркън Вал и Зортан Бренд, които имаха презраменни кобури под късите си туники, Убийците открито носеха пистолети и ножове на коланите си.

— Преди два дни чухме, че пристигате, лорд Вирзал — каза Зортан Бренд. — Забавихме излитането на кораба, за да пътувате колкото е възможно по-незабележимо до Дарш. Резервирах ви апартамент в хотел „Солар“ в Дарш. А това са вашите Убийци — Олирзон и Марник.

Въркън Вал сключи пръсти и чукна рамене с всеки от тях.

— Вирзал от Въркън — представи се той. — Доволен съм да ви се доверя.

— Ще се постараem възможно най-добре за вас, лорд Вирзал — отвърна по-възрастният, поколеба се за момент и продължи: — Разберете, лорд Вирзал, че се интересувам единствено от информация, полезна, за да ви служим и защитаваме. Това с лейди Далона политически въпрос ли е?

— Не и от наша страна — отговори му Въркън Вал. — Лейди Далона е учен и е абсолютно аполитична. Достопочтеният Барненд е бизнесмен и не обича да се бърка в политиката, доколкото политиците го оставят на мира. А аз съм плантатор на Венера и имам предостатъчно проблеми с тамошните жители и времето, с главната по растението зерфа и отровните хлебарки, както и с бръмбарите, без да се налага да се забърквам в политиката. Но науката за психиката е задължително обвързана с политиката и дейността на лейди Далона

очевидно заплашва с дискредитиране теорията на статистикалното прераждане.

— Често ли прибягвате до подобни сдържани изказвания, лорд Вирзал? — ухили се Олирзон. — През последната половина година тя разби статистикалното прераждане на трески.

— Вижте, аз не съм учен по психика и, както вече казах, не съм запознат особено добре с теранската политика — отвърна Въркън Вал.

— Знам, че статистикалистите защитават пълното обобществяване и политическия контрол върху икономиката, тъй като биха желали всеки да разполага с еднакви възможности при всяко прераждане. Докато волиционалистите смятат, че всеки би трябало да се прероди, както сам желае, поради което защитават запазването на настоящата система на частна собственост на благосъстоянието и на частната печалба при система на свободна конкуренция. И това е почти всичко, което знам. Естествено, като земевладелец и притежател на благородническа титла, в политическо отношение аз съм волиционалист, но въпросът с обобществяването не е от значение на Венера. Там все още има твърде много неовладени земи и твърде много възможности за индивида, така че социализът не е за никого.

— Всичко е точно така — обърна се към него Зортан Бренд. — Не съм твърде компетентен в науката за психиката, за да знам какво точно прави лейди Далона, но тя лиша от теоретическа основа статистикалното прераждане, а тъкмо то, на свой ред, обосновава статистикалния социализъм. От това следва, струва ми се, че статистикалистката партия е отговорна за случилото се с нея, независимо какво е то.

Марник, по-младият от двамата Убийци, се поколеба, след което се обърна към Въркън Вал:

— Лорд Вирзал, не познавам нито една от замесените в този случай личности и не бих искал да засегна никого, но не е ли възможно лейди Далона и Убиец Дирзед да са отишли заедно някъде по собствено желание? Срещал съм Дирзед. Той притежава доста качества, които жените намират за привлекателни, а и в никакъв случай не е равнодушен към противоположния пол. Нали разбирате, лорд Вирзал...

— Разбирам ви съвсем точно, Марник — отвърна Въркън Вал; имаше предвид и собствения си опит. — Лейди Далона е имала

приключения с доста мъже, и между другото аз съм един от тях. Но при тези обстоятелства намирам подобно обяснение за недопустимо.

Марник го изгледа с нескрито недоверие. Очевидно за него винаги, щом бяха замесени привлекателен мъж и красива жена, подобно обяснение съвсем не бе недопустимо.

— Лейди Далона е учен — уточни Въркън Вал. — Не, че не би могла да се отаде на някое и друго любовно увлечение, но точно това са те за нея — не особено съществена форма за развлечение. А ако си спомняте, тя току-що е била участник в изключително важен опит. Можете да сте сигурни, че главата ѝ в онзи момент е била ангажирана с по-различни неща от внезапни пътешествия с приятни Убийци.

Корабът прелиташе над Кавказ, малко по-напред се виждаше Каспийско море. Няколко души от екипажа се появиха в наблюдателния салон и се заеха със спускането на экрана за защита от стрелба. Зортан Бренд попита дежурния старшина за породилата тази мярка причина.

— Получаваме доклади за проблеми в Дарш, сър — отвърна той.
— Получаваме съобщения на всеки две-три минути. Вълнения в различни части на града. Започнали са вчера следобед, когато няколко статистикалисти в Изпълнителния съвет са се оттеглили и са преминали на страната на волиционалистите. Лорд Нирзав от Шона, единственият значителен благородник в статистикалистическата партия, е единият. Веднага след това е бил разстрелян, напускайки камарата, както и двамата Убийци, които били с него. Някакви хора от въздушно корабче ги застреляли с автоматична пушка, щом излезли на площадката.

Двамата Убийци възкликаха ужасени и разгневени от новината.

— Това не е дело на членове на Обществото на убийците! — обяви Олирзон. — Дори след оттеглянето си лорд Нирзав е бил все още под имунитет до напускане на правителствената сграда. Прекалено много незаконни убийства започнаха да се случват!

— Какво е станало след това? — заинтересува се Въркън Вал.

— Каквото може да се очаква, сър. Волиционалистите не могли да приемат факта спокойно. През последните осемнайсет часа четирима изтъкнати статистикалисти бяха обезплътени насила, а в

дома на Мирзарк от Башад е избухнало стълковение, когато волиционалистки Убийци са проникнали в него. Трима от тях и четирима от Убийците на Мирзарк са обезплътени.

— Виж какво, трябва да направим нещо по този въпрос — обърна се Олирзон към Марник. — Стигна се до положение, когато стълковенията между тези политически клики стават изцяло за сметка на членовете на Обществото. Само в Гама миналата година почти четирийсет наши членове бяха обезплътени по този начин.

— Включете новинарска видеоплоча, Карнил — каза Зортан Бренд на старшината. — Да видим какво се случва в Дарш в момента.

В Дарш, изглежда, имаше временно затишие. Въркън Вал гледаше тежковъръжените въздушни кораби и леките бойни корабчета да патрулират между високите кули на града. Проследи потушаването на няколко по-незначителни бунта от сините униформи на конната полиция и използването на безмилостно безразборна стрелба по отношение на това кой ще бъде застрелян. Не приличаше особено на начина, по който биха толерирали да се поддържа редът на Първо ниво, но изглежда, съответстваше на условията в Акор-Неб. Изслуша и цяла серия гневни обвинения и контраобвинения на различни политици, всеки един от които струпваше вината за безредиците върху своите опоненти. Волиционалистите определяха статистикалистите като „безумни престъпници“ и „рушители на обществения ред“, а статистикалистите наричаха волиционалистите „реакционни престъпници“ и „врагове на обществения прогрес“. Отдавна бе забелязал, че речникът на политиците на различните времепредели почти не се различава.

Така продължи през цялото време, докато корабът прелиташе над Каспийско море. Когато завиха към долината на Волга, един от служителите на кораба слезе от контролната кабина и съобщи:

— Всеки момент пристигаме в Дарш. — Въркън Вал се приближи до стъклената стена и видя белите и пастелно обагрени кули на града да се издигат над широколистните гори, които покриваха целия басейн на Волга в този сектор. — Багажът ви е прехвърлен във въздушното корабче, лорд Вирзал и почитаеми Убийци, и е готов за катапултиране, където и да сте. — Служителят погледна часовника си. — Кацаме в Комерсиалния център след двайсет минути. След десет ще минем над хотел „Солар“.

Всички се изправиха и Въркън Вал сключи пръсти и чукна рамене със Зортан Бренд.

— Късмет, лорд Вирзал — каза Зортан. — Надявам се да откриете лейди Далона невредима и плътна. Ако се нуждаете от помощ, ще бъда в Комерческия дом следващите един-два дни. Ако стигнете в Гама преди мен, знаете кого да търсите там.

Същия следобед Въркън Вал, придружен от Марник, посети Независимия институт за изследвания по прераждане, из чиито коридори и кабинети се разхождаха голям брой Убийци. Някои носеха полуавтоматични пушки или нервнопаралитични газови пистолети, спираха хората и ги разпитваха. Марник само направи жест с ръка и изрече думите „Убиец-парламентър“ и двамата бяха пропуснати да минат. Влязоха в асансьорна кабина и се понесоха нагоре към кабинета на доктор Харнош от Хош, с когото Въркън Вал бе уговорил среща.

— Съжалявам, лорд Вирзал — обърна се към него директорът на института, — но нямам никаква представа какво се е случило с лейди Далона и дали въобще е все още плътна. Много съм разтревожен. Изключително я уважавах и като личност, и като учен. Истински се надявам да не е била обезплътена; това би нанесло сериозен удар на науката. За щастие тя доведе докрай доста от изследванията си, докато беше при нас.

— Следователно допускате, че вече не е плътна?

— Боя се, да. Политическите последици от нейните открития...

— Харнош от Хош повдигна печално рамене. — Беше се посветила изцяло на работата си. Убеден съм, че никаква друга причина освен обезплътяване не би могла да я отклони в момент, когато толкова много важни експерименти все още не са завършени.

Марник кимна на Въркън Вал, сякаш искаше да каже: „Оказахте се прав“.

— Все пак възнамерявам да действам, основавайки се на допускането, че е все още плътна и се нуждае от помощ, докато не се убедя в противното — отвърна Въркън Вал. — Ако стане така, възнамерявам да открия кой я е обезплътил и да го изпратя да поднесе извиненията си лично. Никой не може да обезплъти мой приятел безнаказано.

— Достойно поведение — одобри доктор Харнош. — Разбира се, няма категорично доказателство, че не е все още плътна. С готовност бих ви окказал подкрепа с каквото мога, ако ми кажете от какво се нуждаете.

— На първо място — започна Въркън Вал — ми обяснете точно в какво се състоеше работата й. — Знаеше вече отговора от докладите, които бе изпратила в Първо ниво, но искаше да чуе версията на доктор Харнош. — И какви точно са политическите последици, за които намекнахте? Разберете ме, доктор Харнош, аз съм абсолютен дилетант в научно отношение, като изключим всичко свързано с културата зерфа, като същото се отнася и до теранската политика. Политиката на Венера се свежда най-вече до въпроса кой какъв и по колко рушвет взема.

Доктор Харнош се усмихна — очевидно бе чувал за политиците на Венера.

— О, да, разбира се. Но вие сте запознат, надявам се, с основните различия между статистикалната и волиционалната теории за прераждането?

— В най-общи линии. Волиционалистите поддържат, че обезплътеният индивид запазва пълно съзнание и е способен на нещо аналогично на сетивна перцепция, както и да направи избор на средството за прераждане, като сам реши дали да се прероди, или да остане в безплътно състояние. Вярват, също така, че безплътните индивиди могат да общуват един с друг, както и с определени плътни индивиди по телепатичен път. Статистикалисти отричат всичко това. Тяхното мнение е, че безплътният индивид е в повече или по-малко сомнабулно състояние и че е привлечен както при тропизма от най-близкото налично средство за прераждане и се преражда задължително в него. Наричат се статистикалисти, защото са убедени, че прераждането е абсолютно произволно или управлявано от непознати и неконтролируеми процеси, както и непредсказуемо, ако се изключи общият сбор.

— Сравнително добро обобщение — призна неохотно доктор Харнош от Хош, спестявайки си похвалите към един обикновен дилетант. Гребна с лъжичка малко изсушена зерфа и я натъпка в лулата си. — Трябва да разберете, че нашите модерни статистикалисти са интелектуални следовници на древните материалистически мислители,

които изцяло отричат възможността за безпътно съществуване или за каквото и да е свръхфизическо съзнание, дори свръхсетивната перцепция. След като всички тези неща се превърнаха в доказуеми факти, материалистическата догма се разшири, като ги призна, но задължително в строгите рамки на материализма.

— Доказахме например, че човешкият индивид може да съществува в безпътно състояние и че се преражда в тялото на токущо новороден — продължи той. — Но статистикалистите не могат да признаят идеята за безпътно съзнание, тъй като възприемат съзнанието единствено като функция на физиологическия мозък. Затова постулират липса на съзнание при безпътния индивид или, както го нарекохте, сомнамбулно състояние. Налага им се да признаят съхраняването на паметта в безпътната индивидуалност, след като именно чрез възстановяване на съхранена памет от предишни прераждания бе фактически доказано безпътното съществуване и самото прераждане. Те си представят безпътната индивидуалност като материален обект или физическо явление с незначителна, но реална маса, в която може да се складира неограничено количество памет във вид на електрически заряди и която бива неудържимо привлечена от тялото на най-близкото непреродено новородено. Любопитна подробност е, че избраното средство за прераждане почти винаги е от същия пол като този на предишното прераждане, а изключенията са при индивиди с психологически секунални отклонения.

Доктор Харнош забеляза незапалената лула в ръката си, лапна я и я запали. За момент тя остана да стърчи на сред черната му брада, докато той всмукващо със задоволство.

— Тази убеденост в незабавното прераждане кара статистикалистите, когато се дуелират или осъществяват доброволно прераждане, да търсят близост до родилни домове — добави той. — Лично аз знам за един случай на възстановяване на памет при прераждане, при който субектът — статистикалист, — доброволно обезпътен със смъртоносен газов инхалатор в секретното помещение на един родилен дом, се е преродил двайсет години по-късно в град Джедул на разстояние три хиляди мили оттук.

Квадратната черна брада на учения се разтресе от смях.

— А сега за политическите последици от тези теоретически спорове. Тъй като статистикалистите са убедени, че се прераждат напълно произволно, тяхната цел е да създадат абсолютно безкласов обществен и икономически строй, при който според теорията всеки индивид ще се прероди при равностойни условия с всеки друг Политическата им програма следователно чертае цялостно обобществяване на всички средства за производство и разпределение, премахване на наследствените титли и онаследеното благосъстояние — впоследствие и на цялата частна собственост, — както и тотален управленски контрол на всички икономически, социални и културни дейности. Разбира се — извини се доктор Харнош, — политиката не е моя специалност. Не бих си позволил да преценявам как това би функционирало на практика.

— Аз бих — отсече Въркън Вал, като си припомни всевъзможните времепредели, където бе срещал подобни действащи системи. — Никак не би ви се понравило, докторе. А волиционалистите?

— Тъй като са убедени, че са в състояние сами да изберат обстоятелствата на следващите си прераждания, те са партията на статуквото. От само себе си се разбира, че почти всички благородници, богати търговски и фабрикантски фамилии и специалисти са волиционалисти; повечето работници и селяни са статистикалисти. Или поне бяха в по-голямата си част, преди да започнем да оповестяваме резултатите от експерименталната дейност на лейди Далона.

— Ето, че стигаме и до нея — възклика Въркън Вал. Ситуацията започваше да му се изяснява.

— Да. Донякъде в прекалено опростена форма, но ситуацията е приблизително такава — потвърди доктор Харнош Хош. — Лейди Далона внедри голям брой усъвършенствания и някои нововъведения в нашата технология за възстановяване на паметта от предишни прераждания. По-рано бе необходимо да поставим субекта в състояние на хипноза, по време на която той или тя разказваха спомени от предишни прераждания, които бяха записвани. Когато излизаше от транса, човекът не помнеше нищо; оставаше единствено записът. Но лейди Далона създаде технология, чрез която тези спомени можеха да се съхранят в така наречената предна част на подсъзнанието на

индивида, така че при желание да бъдат прехвърлени на нивото на съзнанието. Нещо повече, тя можеше да възстановява спомени от предишни безплътни състояния, което ние така и не бяхме успели да постигнем. — Доктор Харнош поклати глава. — И като си помисля, че когато я срещнах за първи път, я сметнах за поредната търсеща сензационна слава състоятелна млада дама и за малко да ѝ откажа място в института!

Не бе единственият, когото бе успяла да изненада, помисли си Въркън Вал. Той поне бе изненадан приятно.

— Както виждате, това изцяло опровергава статистикалистическата теория за прераждането. Така например получихме чудесна серия възстановени спомени от четири предишни прераждания и четири инкарнации на един пациент. При първите е бил селянин в имението на заможен благородник. За разлика от повечето си приятели, които се преродиха почти незабавно след обезплътяването в други селски семейства, този човек изчака петдесет години в безплътно състояние възможността да се прероди като син на техник, получи техническо образование и стана физик-изследовател. За следващото си прераждане избра незаконния син на благородник. В настоящото си прераждане е член на заможно фабрикантско семейство и съпругата му е с благородническо потекло. За пет прераждания успя да се изкачи от най-ниското до съседното на най-високото стъпало на социалната стълбица. Твърде малко представители на класата, от която започна своя възход, притежават такова постоянство и целенасоченост. А сега, разбира се, и случаят с лорд Гарнон от Роксор.

И той описа последния експеримент, в който бе участвала Хедрън Дала.

— Да, всичко това звучи твърде убедително — заключи Въркън Вал. — Да разбирам ли, че ръководителите на волиционалистката партия са удовлетворени от резултатите от работата на лейди Далона?

— Удовлетворени? Уважаеми лорд Вирзал, та те не са на себе си от възторг! — възклика Харнош от Хош. — Както посочих, статистикалистическата програма за обобществяване се основава изцяло на твърдението, че никой не може да избере обстоятелствата на следващото си прераждане, а тъкмо то се оказа абсолютна нелепост. Преди да бъдат обявени откритията на лейди Далона, те бяха господстваща партия, която контролираше мнозинството в Парламента

и Изпълнителния съвет. От дълго време единствено Конституцията ги възпираще от изпълнение на програмата за цялостно обобществяване и тъкмо възнамеряваха да гласуват конституционни промени, които да вдигнат бариерата. Очакваха да са в състояние да го направят след предстоящите общи избори. Но в момента социалното неравенство е за предпочитане. То гарантира на хората очаквания за следващото прераждане. Вместо да се стреми да премахне богатството, привилегиите и благородническото съсловие, пролетариатът иска да се прероди в тях. — Харнош от Хош се разсмя доволно. — Виждате как е побесняла статистикалистическата партийна върхушка!

— В тая работа има никаква уловка — обади се за първи път Марник Убиеца. — Не могат всички да се преродят като принцове, няма достатъчно вакантни места. Пък и нито един аристократ няма да се прероди в тракторист, за да отстъпи мястото си на тракторист да се прероди като аристократ.

— Напълно вярно — съгласи се доктор Харнош. — Има уловка, която повечето хора няма да признаят дори на себе си. Твърде малко са хората с воля, интелигентност или капацитет да направят усилието, демонстрирано в цитирания преди малко случай. Интересите на обикновения човек са почти изцяло в сферата на физиологията. Той смята подобно усилие за мъчително и прави възможно най-незначителното. А това е единственото възможно усилие за един безплътен индивид. И понеже е неспособен да изтрае необходимите петдесетина години за едно добро прераждане, той се преражда след около година просто от скуча в първото попаднало му средство, което обикновено не предпочита никой. — Доктор Харнош разрови недогорелия тютюн в лулата си и го издуха. — Но никой не би признал собствената си недостатъчност дори на себе си. Сега всеки машинен оператор или земеделски работник на планетата си въобразява, че би могъл да се прероди в принц или милионер. Политиката не е моя област, но съм готов да се обзаложа, че с оборването на статистикалистическата теория за прераждането претърпя абсолютен крах и статистикалистическият социализъм.

Когато се върнаха в хотела, Олирзон беше в гостната, полуизлегнат в кресло със свалена облегалка — пушеше лулата си,

заглаждаше остието на камата си с джобен брус и гледаше сладострастно някаква млада жена върху видеопложата. Беше изключително добре оформена, с доста оскъдно облекло, и поклащаše гръд към невидимата си публика, изпадайки последователно в гняв, скръб, презрение, настойчиви молби и безброй други емоции.

„... това гнусно престъпление — произнасяше патетично с дрезгав контраалтов тембър тя, докато Въркън Вал и Марник влизаха, — гнусно дори за престъпните зверове, които са го замислили и извършили! — Тя насочи обвиняващ пръст напред. — Това убийство на прекрасната лейди Далона от Хедрън!“

Въркън Вал се закова на място, очаквайки да научи някаква новина, която не е чул. Олирзон, изглежда, разгада мислите му и се ухили, за да го успокои.

— Не очаквайте нещо от тая, лорд Вирзал. — Той насочи ножа си към видеопложата. — Просто политически пропаганда за лапнишараните. Но пропагандаторката все пак си я бива.

„А сега — сниши благоговейно глас притежателката на разкошните природни дадености — ви показваме последното изображение на лейди Далона и Дизред, нейния предан Убиец, направено непосредствено преди да изчезнат.“

Пложата потъмня и се разнесоха звуците на бавна погребална мелодия. След малко отново просветна и изникна обширна зала, изпълнена с мъже и жени в ярки многоцветни костюми. На преден план, облечена в тясна тъмносиня пола и късо червено сако, се намираше Хедрън Дала, точно както изглеждаше на солидографите в Дергабар след направените козметични корекции в Първо ниво, за да докарат външния ѝ вид до този на малайоидните жители на Акор-Неб. Бе хванала за ръката мъж в черна туника и с червения знак на Убиец, красив екземпляр на своята раса. „Не може да ѝ се отрече на малката Дала, че има вкус в това отношение“ — помисли си Въркън Вал. Фигурите се движеха на забавен каданс, сякаш мимолетното изображение бе удължено до възможния предел. След като запомни променената външност на бившата си съпруга, Въркън Вал съсредоточи вниманието си върху мъжа до нея. Накрая образът потъмня.

— Е, Олирзон, какво успя да измъкнеш? — попита Вал.

— Първо отидох в Камарата на Убийците — отвърна Олирзон и като нави левия си ръкав, насочи оголената си ръка срещу светлината и обръсна няколко фини косъмчета, за да пробва острието на камата. — Разбира се, там никога не изнасят информация на Убиец за клиента на друг Убиец. Такава е обичайната практика. Но аз отидох в кабинета на Ложата на секретариата, където имат достъп само Убийци. Там има голямо светлинно табло с имената на всички членове на Ложата. Така е във всички Ложи. Ако даден Убиец не е прикрепен и е свободен да приеме клиент, името му е изписано с бяла светлина. Ако има клиент, светлината е синя, а името на клиента е под неговото. Ако мястонахождението му е неизвестно, светлината е кехлибарена. Ако е обезплътен, името му се отстранява, освен ако обстоятелствата по обезплътането не са такива, че да нанасят вреда на Обществото. В такъв случай името му свети в червено, докато за него не бъде отмъстено или, както казваме ние, кръвта му не бъде изтрита. Е, името на Дирзед е в синьо, а името на Далона от Хедрън под неговото. Разбрах, че в продължение на два дни слез изчезването светлината е била кехлибарена, след което отново е била променена на синя. Схващате ли, лорд Вирзал?

Въркън Вал кимна.

— Предполагам. От самото начало допусках подобна възможност. После какво?

— После обикалях няколко часа насам-натам и черпих този-онзи — неприкрепени Убийци, полицейски детективи, политически работници, новинари. Дължите ми петнайсет системни монетни единици за тази работа, лорд Вирзал. Онова, което измъкнах, като се изхвърлят подробностите — подредих го подробно, щом се върнах, — се свежда до следното. Волиционалистите търсят под дърво и камък да открият кой е шпионирал по време на празненството за обезплътането на Гарнон от Роксор, но не си мръдват пръста, за да открият лейди Далона или Дирзед. Статистикалистите предприемат всевъзможни секретни мерки, за да установят какво се е случило с нея. Полицията ги обвинява за бомбения пакет. Заинтересовани са от това заради обезплътането на трите прислужнички с незаконно оръжие с неизчислено действие. Твърдят, че изчезването на Дизред и лейди Далона е обществена манипулация. Волиционалистите подготвят публично опровержение.

Въркън Вал кимна.

— Бръзва се с онова, което си научил в Камарата на убийците — каза той. — Крият се някъде. Има ли някаква възможност да бъде открит Дизред чрез Обществото на убийците?

Олирзон поклати глава.

— Ако сте прав — а и на мен ми се струва точно така, — вероятно само се е обадил и е уведомил Обществото, че двамата с лейди Далона са все още плътни, и е отменил всякакво издирване от страна на Обществото.

— Аз трябва да открия лейди Далона колкото е възможно по-скоро. Все пак, ако не успея да го направя, може би мога да я накарам да ми изпрати съобщение — каза Въркън Вал. — Ще трябва да се направи нещо.

— А вие какво открихте, лорд Вирзал? — попита Олирзон.

Сега държеше парче мека кожа и лъскаше нежно острието.

— Хората от изследванията по прераждането не знаят нищо — отвърна Въркън Вал. — Доктор Ханош от Хош смята, че е обезплътена. Установих, че досегашните ѝ опити действително са опровергали изцяло статистикалната теория за прераждане. Теорията на волиционалистите е потвърдена солидно.

— Как ти се струва, Олирзон? — обади се Марник. — Имат запис на един, който за пет прераждания от земеделец е станал милионер. Обмислено при това.

И повтори казаното от Харнош от Хош. Вероятно притежаваше изключителна зрителна памет, защото повтори думите на брадатия психолог дословно, съпровождайки ги с точните му жестове и нюанси на тембъра.

Олирзон се ухили.

— Значи има шанс за лесна печалба — заключи той. — „И вие можете да се преродите в милионер! Оставете се в ръцете на доктор Нирзуц от Фуцбуц! Само 49.98 системни монетни единици за тайната, безпогрешна, автосугестивна формула.“ Ще се харчи! — Той оставил настрана бруса и кожата и пъхна камата в ножницата. — Ако не бях уважаван Убиец, сам бих опитал.

Въркън Вал погледна часовника си и предложи:

— По-добре да хапнем нещо. Ще слезем в главната трапезария — Марсианска зала я наричаха, нали? Трябва да измисля някакъв

начин лейди Далона да разбере, че я търся.

Марсианска зала се намираше петнайсет етажа по-ниско. Заемаше почти половината етаж на една от ъгловите кули. Беше приспособена да наподобява една от разрушените сгради на древната изчезнала марсианска раса, прадедите на теранското човечество. Едната стена представляваше гигантски кино-солидографски еcran, върху който бе проектиран пуст марсиански пейзаж. В продължение на около два часа гледката се променяше от изгрев слънце, през ден, нощ и отново изгрев.

Когато влязоха и намериха маса, беше пладне. Докато привършват обяд, нощта бе към своя край и първите зари на изгрева посребряваха далечните хълмове. Поседяха известно време, наблюдавайки усилването на светлината, после се наканиха да си тръгват.

Недалеч от тяхната маса седяха петима мъже. Бяха дошли преди звездите да избледнеят напълно и келнерите тъкмо носеха първите им блюда. Двама бяха Убийци, а останалите трима бяха от онази категория типове, които Въркън Вал се бе научил да разпознава във всеки времепредел — аргантния, надут, амбициозен политик с левичарски уклон, който знае по-добре от всеки друг кое е най-доброто за всички и който е убеден, че е неминуемо прав, а всеки, чието мнение се различава от неговото, е не само невежа, но също така продажник и негодник. Единият беше пълен мъж, облечен в украсена със злато кремава туника, с дебели устни и винаги готов да избухне в смях. Другият бе млад мъж с твърде маймунски израз; говореше многозначително, като въртеше очите си нагоре, сякаш имаше прозрения свише. Третият бе с леко прошарена коса, което при хората в Акор-Неб бе почти единственият признак за напреднала възраст.

— Естествено, че е — цялата работа е мошеничество — заяви гневно маймуноподобният младеж. — Но не можем да го докажем.

— О, нашият Сирзоб може да докаже всичко, ако му дадеш достатъчно време — разхили се едрият. — Проблемът е, че не разполагаме с много време. Знаем, че този контакт е фалшификация, подгответа предварително от волиционалистите с техните маши доктор Харнош и тази Далона от Хедрън. Натъпкали са предварително всичко с хипноза в главата на онова идиотче, след което по сигнал то е

започнало да изписва лъжливи съобщения. След това естествено Далона и този неин Убиец офейкват някъде, за да бъдем обвинени за тяхното обезплътяване или отвличане и по този начин да не могат да бъдат накарани да свидетелстват за контакта през детектора за лъжа.

Внезапна усмивка грейна в очите на Въркън Вал и той стисна своите Убийци за ръцете и нареди:

— Марник, покривай ме откъм гърба. Олирзон, покривай всички на масата. Хайде!

След това пристъпи напред и застана между младока и мъжа с посребряващата коса с лице към едрия мъж в светлата туника.

— Ти! — изрева той. — Да, ти!!!

Едрият престана да се смее и се втренчи в него, след което скочи на крака. Посегна светкавично към лявата си подмишница, но спря и отпусна ръка, щом Олирzon насочи пистолета си към него. Останалите не помръдаха.

— Ти — продължи Въркън Вал — си абсолютен, преднамерен, злонамерен и отявлен лъжец. Лейди Далона от Хедрън е почтен учен и е неспособна да фалшифицира опитите си. Нещо повече, нейният баща е един от най-добрите ми приятели. От негово и от нейно име настоявам изцяло да оттеглите клеветите си по неин адрес.

— Знаете ли кой съм аз? — изкрештя дебелият.

— Знам какво сте — изкрештя в отговор Въркън Вал. Както повечето древни езици, акор-небианският бе богат на сочни, перфидни и крайно непристойни ругатни. Въркън Вал дълго мисли каква да подбере. — И ако не бъда разбран с думи, ще преминем към действия — добави той, грабна купата със супа пред маймуноподобния младеж и я метна през масата.

Супата беше тъмнокафява, почти черна. Съдържаше парчета месо, гъби, твърдо сварени нарязани яйца и жълт марсиански скален лишай. Ефектът върху светлата туника беше грандиозен.

За момент Въркън Вал се уплаши, че мъжът ще получи апоплектичен удар или епилептичен припадък. Все пак той успя да се овладее и рязко се поклони.

— Марнак от Башад — представи се той. — Кога и къде могат да се консултират моите и вашите приятели?

— Лорд Вирзал от Въркън — поклони се в отговор паравремът.
— Вашите приятели биха могли да се споразумеят с моите тук и сега.

Тези господа Убийци са мои представители.

— Не бих си позволил да унизя моите приятели да преговарят с тях — отвърна с язвителен тон Марнак. — Настоявам да бъдете представен от достойни за вашия и моя ранг лица.

— О, така ли? — намеси Олирзон. — Вашето неодобрение лично срещу мен ли е насочено, или срещу Убийците като съсловие? В първия случай няма да пропусна да се заема лично с вас веднага щом настоящите ми служебни ангажименти приключат; във втория ще докладвам за вашето отношение в Обществото. Ще проверя как възприема вашите възгледи нашият Генерален президент Кларнуд.

Около масата бе започнала да се трупа тълпа. Някои хора бяха във вечерни дрехи, други бяха Убийци на служба в хотела, а трети бяха неприкрепени.

— Е, няма да се наложи да го търсиш далеч — обади се един от струпалите се, разбутвайки тълпата.

Беше на средна възраст, склонен към надебеляване. Телосложението му напомни на Въркън Вал за Торта Карф. Червеният знак върху гърдите му бе в златна кръгла обшивка и вместо черни криле и сребърен куршум представляваше сребърни криле и златна кама. Той се поклони пренебрежително на Марнак от Башад.

— Кларнуд, Генерален президент на Обществото на убийците — обяви високо мъжът. — Марнак от Башад, правилно ли чух, че считате членовете на Обществото за недостойни да водят преговори по въпрос на честта с вашите приятели от името на този благороден мъж, който бе достатъчно любезен да приеме вашето предизвикателство?

Наглостта на Марнак от Башад се бе изпарила. Тонът му бе станал почти сервилен.

— В никакъв случай, уважаеми Президент-Убиец — отрече той.

— Но тъй като имах намерение да помоля тези господа да ме представляват, сметнах за по-подобаващо господинът също да бъде представяван от лични приятели. Така че...

— Съжалявам, Марнак — намеси се мъжът с посребряващата коса. — Не мога да ти бъда секундант, тъй като също имам спор с лорд Вирзал. — Той се изправи и се поклони. — Сирзоб от Або. Доколкото уважаемият Марнак е гост на моята маса, обидата срещу него е обида и към мен. В качеството си на негов домакин съм длъжен да ви поискам удовлетворение, лорд Вирзал.

— С удоволствие, уважаеми Сирзоб — отвърна Въркън Вал. Всяка следваща секунда ставаше все по-добре. — Естествено вашият приятел уважаемият Марнак има предимството на предизвикателството. Ще се погрижа за вас веднага щом, така да се каже, го удовлетворя.

Сериозният фанатизиран млад мъж също се надигна и се поклони на Въркън Вал.

— Ирзол от Нарва. Аз също съм засегнат, лорд Вирзал. Не бих могъл да понеса унижението да грабнат храната ми, както сторихте вие. Аз също настоявам за удовлетворение.

— При това напълно основателно, уважаеми Ирзол — одобри Въркън Вал. — А и супата, изглежда, си заслужава. — Той погледна със съжаление туниката на Марнак. — Моите секунданти незабавно ще започнат преговори с вашите. Вашето удовлетворение естествено трябва да изчака това на уважаемия Сирзоб.

— Ако ми е позволено да се натрапя — прекъсна ги със спокоен тон Кларнуд, — мога ли да предложа следното: щом лорд Вирзал е представляван от своите Убийци, вашите могат да представляват и трима ви едновременно. С радост ще ви предложа моите отлични офиси като безпристрастен надзирател.

Въркън Вал се обърна и се поклони като на кралска особа.

— За мен е чест, господин Президент-Убиец. Убеден съм, че никой не би могъл да действа в качеството на такъв по-удовлетворително.

— В такъв случай кога ще е най-удобно да уредим подробностите? — попита Кларнуд. — Изцяло съм на ваше разположение, господа.

— Защо, тук и сега, докато сме всички заедно — отвърна Въркън Вал.

— Не съм съгласен! — изкряска Марнак от Башад. — Не можем да преговаряме тук. Всички тези служители в хотела, като започнеш от управителя до долу, не са нищо освен доносници на новинарските служби!

— Не виждам какъв е проблемът? — настоя Въркън Вал. — Вие отлично знаехте това, когато наклеветихте публично лейди Далона така, че те да ви чуят.

— Лорд Вирзal от Въркън има право — отсъди Кларнуд. — Обидите, заради които го предизвикахте, също бяха изречени публично. Моля, нека се споразумеем сега. — Той се обърна към Въркън Вал: — Като предизвикана страна, вие имате право да изберете оръжията, а вашите опоненти след това имат право да съобщят условията, при които те ще бъдат използвани.

Марнак от Башад отново запротестира на висок глас. Нападнието на лорд Вирзal срещу него било преднамерено провокативно, следователно било равносилно на предизвикателство. Самият той имал правото да назове оръжията. Кларнуд се съгласи.

— Другите господа предявяват ли същата претенция? — поинтересува се Въркън Вал.

— Ако го направят, няма да разреша — отвърна Кларнуд. — Вие провокирахте преднамерено уважаемия Марнак, но осърблението, че го провокирахте точно на масата на уважаемия Сирзоб и че метнахте супата на уважаемия Ирзол по него, не бяха извършени с намерение да ги провокирате. Тези господа имат право да ви предизвикат, но не и да се смятат за провокирани.

— В такъв случай избирам ножове — побърза да заяви Марнак.

Въркън Вал се усмихна едва забележимо. Беше се учили на бой с ножове сред най-знатените майстори на това изкуство в цялото паравреме — пиратите Канга на Карибските острови на Трето ниво.

— Боси, голи до кръста и без париращо оръжие в лявата ръка — уточни Въркън Вал.

Месестият Марнак облиза устните си от нетърпение. Беше двайсет кила по-тежък от Въркън Вал и предузеща лесна победа. Самочувствието на Въркън Вал се повиши при тези знаци на самоувереност от страна на противника му.

— А що се отнася до уважаемия Сирзоб и уважаемия Ирзол, избирам пистолети — добави той.

Сирзоб и Ирзол проведоха кратко съвещание шепнешком.

— Говорейки едновременно от името на уважаемия Ирзол и от мое име — обяви Сирзоб, — определяме разстояние двайсет метра с напълно заредени пистолети, като стрелбата е по собствена преценка след команда.

— Двойсет патрона, стрелба по собствена преценка след команда, от двайсет метра! — възклика с насмешка Олирзон. —

Сигурно си мислите, че нашият шеф е слаб стрелец като вас!

Четиридесет Убийци се отелиха настрана и дълго обсъждаха нещо разпалено и жестикулирали. Забелязали нетърпението на Въркън Вал, Кларнуд се приближи до него и прошепна:

— Това е абсолютно незаконно. Трябва да се престорим на неосведомени и да проявим търпение. Правят залагания за изхода. Трябва да се представите на висота, лорд Вирзал. Нали не искате привържениците ви да загубят парите си?

Тонът му бе съвсем сериозен, сякаш изходът беше без значение за самия Въркън Вал.

Марнак пожела да обсъдят времето и мястото и предложи и трите дуела да се проведат при изгрев слънце на четвъртата площадка на Централната болница в Дарш. Така щяха да са най-близо до родилното отделение, а статистиката сочеше, че най-много деца се раждат малко преди зазоряване.

— В никакъв случай — наложи вето Въркън Вал. — Ще се бием тук и сега. Нямам намерение да изминавам няколкостотин мили, за да се срещнем в такъв безбожен час. Ще се бием в най-близкия коридор, в който има двайсет метра разстояние за стрелба.

Марнак, Сирзоб и Ирзол шумно запротестираха. Въркън Вал ги надвила и почна да цитира придобитите си чрез хипноза знания за правилата за дуелиране в Акор-Неб.

— Кодексът изрично постановява, че удовлетворението следва да бъде предоставено незабавно, и аз настоявам за точно тълкуване. Нямам намерение да си създавам неудобства, както и на Президент-Убиеца Кларнуд и тези четиридесет господа Убийци, за да се съобразявам със статистикалистични суеверия.

Привлечен от гюрултията в Марсианска зала, управителят на хотела предложи коридора, който свързваше кухненските и хладилните помещения. Беше дълъг петдесет метра и пет широк, добре осветен и звуконепроницаем, а имаше и странично помещение, в което секундантите и останалите можеха да застанат по време на стрелбата.

Групата се отправи натам. Докато минаваха през кухнята, Кларнуд събра няколко души от прислугата на хотела. Въркън Вал се съблече до кръста, събу ботушите си и прегледа ножа на Олирзон. Двайсетсантиметровото острие бе идеално наточено, ръкохватката бе обшита с кадифе и бе удобна за хващане и около нея бе усукана златна

жица. Той кимна одобрително, стисна я — с показалеца пред кръстовидния предпазител — и пристъпи към Марнак от Башад.

Както бе очаквал, едрият политик се надяваше да го надвие с по-масивната си мускулатура. Пристъпваше с широка крачка с лявото рамо напред, стиснал ножа на височината на дясното бедро и протегнал лявата си ръка напред. Въркън Вал кимна доволен — „хищната лапа“. Но след това премигна. Противникът му държеше ножа си наопаки — за забиване надолу!

Въркън Вал нападна внезапно — финтира с лявата ръка към ножа на Марнак и светкавично отстъпи вдясно. Марнак замахна да сграбчи дясната му китка и той стисна в левия си юмрук палеца на лявата му ръка, изви китката си рязко надолу и извади Марнак от равновесие.

Марнак се олюя и ножът му отхвръкна надалеч. Въркън Вал се завъртя на лявата си пета, заби острието във врата му и го усука, докато го измъкваше. В същия момент пусна палеца му. Политикът преплете крака и рухна по очи. От врата му шуртеше кръв. Тялото му потрепна в спазъм и застина.

Въркън Вал се наведе и избърса ножа в дрехата на мъртвия — друг от пиратските жестове, — след което го върна на Олирзон.

— Добро оръжие, Олирзон — каза той. — Легна в ръката ми, сякаш съм се родил с него.

— Употребихте го, сякаш действително сте се родили с него, лорд Вирзал — отвърна Убиецът. — Само осем секунди от мига, в който почнахте.

Дойде ред на хотелската прислуга, която Кларнуд бе извикал със себе си. Те пристъпиха, хванаха Марнак за краката и го изтеглиха настрана. Останалите наблюдаваха изнасянето му със смесени чувства. Другите двама противници не помръдваха; лицата им бяха замръзнали. Техните двама Убийци, които по всяка вероятност бяха заложили солидно на Марнак, изглеждаха разочаровани. А Кларнуд наблюдаваше Въркън Вал с очевидно повишен респект. Въркън Вал нахлузи ботушите си и отново се облече.

Последва спор за пистолетите. Накрая бе решено всеки да използва собственото си оръжие. И трите бяха почти еднакви — миниатюрни, доста по-тежки, отколкото изглеждаха, и изстрелваха малък десетграмов куршум на десет хиляди фут-секунди. При удар

куршумът се раздробяваше, а улученият в която и да било част на тялото биваше убит на място от парализа на нервната система и блокиране на сърцето от вътрешното напрежение. Всеки пистолет имаше по двайсет патрона.

Въркън Вал и Сирзоб от Або заеха местата си с отпуснати встрани пистолети с лице един към друг на измерените предварително двайсет метра.

— Готови ли сте, господа? — запита Кларнуд. — Нямате право да вдигате пистолетите преди командалата за стрелба. Можете да стреляте по ваша преценка след нея. Готови. Огън!

Двета пистолета подскочиха нагоре. Въркън Вал хвана главата на Сирзоб на мушка и натисна. Пистолетът ритна в ръката му и той видя синкова огнена стрела да изскуча от дулото на пистолета на Сирзоб. Двете оръжия изтрещяха едновременно, но докато куршумът на Сирзоб изсвистя край главата на Въркън Вал, лицето на Сирзоб се сгърчи и той тупна по очи. Въркън Вал щракна с палец предпазителя и застана неподвижен. Прислужниците се приближиха, хванаха Сирзоб за петите и го изтеглиха до тялото на Марнак.

— Е, уважаеми Ирзол, вие сте следващият — викна Въркън Вал.

— Лорд Вирзал стреля веднъж — възрази един от секундантите на противника, — а уважаемият Ирзол е с пълен магазин. Лорд Вирзал трябва да постави нов магазин.

— Давам му предимство. Да приключваме по-бързо — отвърна Въркън Вал.

Ирзол от Нарва пристъпи до огневата позиция. Той не се страхуваше от смъртта — никой от жителите на Акор-Неб не се страхуваше от смъртта. Езикът им не съдържаше нито една дума, която да изразява схващането за тотално и окончателно изчезване — а и обезпътяването от изстрел бе почти напълно безболезнено. Но започваше да подозира, че е изпаднал в глупава ситуация, забърквайки се в тази история. Имаше още работа в настоящото си прераждане, която искаше да свърши, а и политическата му партия би претърпяла загуба и по отношение на задълженията му, и от гледна точка на престиж.

— Готови ли сте, господа? — произнесе напевно, спазвайки ритуала Кларнуд. — Нямате право да вдигате пистолетите преди

командата за стрелба. Можете да стреляте по ваша преценка след нея.
Готови. Огън!

Въркън Вал улучи Ирзол от Нарва в главата преди той да е повдигнал пистолета си и наполовина. Ирзол рухна върху оставеното от Сирзоб кърваво петно, а прислугата приближи и изтегли тялото му при другите две. Това заприлича на Въркън Вал на някаква промишлена операция върху конвейер. Той поставил на мястото на изразходваните патрони нови два и пъхна пистолета в кобура. Двамата Убийци, чиито шефове бяха ликвидирани толкова експедитивно, започнаха да изчисляват загубата и да се разплащат с победителите.

Кларнуд, Генералният президент на Обществото на убийците, пристъпи напред, преплете пръсти и чукна рамо с Въркън Вал.

— Лорд Вирзал, виждал съм доста дуели, но подобно нещо не бях виждал — каза той. — Би трябвало да станете Убиец!

Това беше изключителен комплимент. Въркън Вал благодари скромно.

— Бих искал да разговаряме насаме — продължи Президентът-Убиец. — Мисля, че си заслужава да разменим няколко думи.

Въркън Вал кимна.

— Апартаментът ми е на петнайсетия етаж над нас. Това устройва ли ви?

Той изчака, докато загубилите уредят сметките си, и махна с ръка на двамата си Убийци.

Управлятелят на хотела ги очакваше в Марсианска зала. Изглеждаше така, сякаш имаше намерение да накара Въркън Вал да освободи апартамента. Но щом видя приятелски поставената върху рамото му ръка на Генералния президент на Обществото на убийците, пристъпи напред, като се кланяше и усмихваше.

— Ларнорм, искам да поставиш петима от най-добрите си Убийци да охраняват подстъпите към апартамента на лорд Вирзал — нареди му Кларнуд. — Аз ще изпратя петима от Камарата на убийците, за да могат твоите да изпълняват обичайните си задължения. И ще те държа отговорен чрез собственото ти пълтно съществуване за безопасността на лорд Вирзал в този хотел. Разбрано?

— О, да, уважаеми Президент-Убиец, напълно можете да ми се доверите. На лорд Вирзал ще бъде гарантирана пълна безопасност.

Щом влязоха в апартамента на Вал, Кларнуд седна, извади лулата си и я напълни с леко примесен със зерфа тютюн. С изненада забеляза, че домакинът му пали най-обикновена цигара.

— Не употребявате ли зерфа?

— Незначително — отвърна Въркън Вал. — Отглеждам я. Ако имахте възможност да зърнете безделниците около сушилните на Венера, които просят изхвърлените листа и ги пушат в унес, и вие бихте ограничили употребата ѝ.

Кларнуд кимна.

— Знаете ли, повечето мъже биха предпочели лула с петдесет процента зерфа или цигара с чиста зерфа след това, което преживяхте току-що.

— И аз бих взел нещо подобно, за да присия съзнанието си, ако имах такова — призна Въркън Вал. — В момента се чувствам убиец на бебета. Този прекалено пораснал глупак Марнак държеше ножа си като касапин. Младото приятелче въобще не знаеше как се държи пистолет. Предполагам, че Сирзоб е бил добър стрелец, но пропускът му също не беше кой знае какъв боен подвиг.

Кларнуд го изгледа с любопитство.

— Знаете ли — отвърна най-после той, — вярвам, че действително сте прав. И все пак преди да ви срещне, Марнак от Башад се славеше като най-добрия боец с ножове в Дарш. Сирзоб оставил десет успешни дуела зад гърба си, а младият Ирзол — четири.

— Той бавно дръпна от лулата си. — Харесвате ми, лорд Вирзал. Изгубили сме един велик Убиец в мига, в който сте решили да се преродите като венериански земевладелец. Бих съжалявал да ви видя обезплътен без надлежното предупреждение. Предполагам, не сте добре запознат с обърканата теранска политика?

— Наистина не съм.

— Знаете ли например кои бяха тези тримата? — Въркън Вал поклати отрицателно глава и Кларнуд продължи: — Марнак беше син на дясната ръка на стария Мирвак от Башад, лидер на статистикалистическата партия. Сирзоб от Або беше директор по пропагандата. А Ирзол от Нарва бе най-изтъкнатият им социо-икономически теоретик и техен кандидат за изпълнителен председател.

За шест минути с едно замахване на ножа и два изстрела нанесохте на статистикалистическата партия рана, която отстъпва само на тази, която им нанесе младата дама, чиято чест защитихте. След две седмици има всеобщи Планетарни избори. В момента статистикалистите разполагат с мнозинство в Парламента и в Изпълнителния съвет. В резултат на стореното от вас и лейди Далона те ще загубят мнозинството си — а и не само него — след преброяването на гласовете.

— Това ли е другата причина да ме харесвате? — попита Въркън Вал.

— Неофициално, да. Като Генерален президент на Обществото на убийците съм задължен да бъда аполитичен. Обществото твърдо спазва условието. Ако като организация си позволим да се намесим в политиката, можем да установим контрол над Системното правителство за по-малко от пет години, но за петдесет години ще бъдем ликвидирани от самите сили, над които сме установили контрол. Все пак лично аз бих желал да видя краха на статистикалистическата партия. Ако успеят с програмата си за обобществяване, с Обществото е свършено. Една социалистическа държава рано или късно се превръща в тоталитарна държава, а тоталитарната държава не търпи извънлегални и параправителствени организации. Затова сме възприели политика на подмолна подкрепа на отделни личности, представляващи заплаха за статистикалистите. Лейди Далона от Хедрън и доктор Харнош от Хош са такива личности. Както изглежда, и вие. Затова разпоредих на това приятелче Ларнорм да ви осигури охрана в хотела.

— Къде е лейди Далона? — попита Въркън Вал. — Употребата на сегашно време подсказва ли убедеността ви, че тя все още е плътна?

Кларнуд го изгледа проницателно.

— Въпросът ви е прекалено откровен, лорд Вирзал. Би ми се искало да знам малко повече за вас. Когато вие и Убийците ви започнахте да се интересувате от лейди Далона, се опитах да проверя кой сте. Открих, че сте пристигнали в Дарш от Гама на кораб, собственост на семейството на Зорда, и ви е придружавал самият Барненд от Зорда. И това е всичко. Твърдите, че сте венериански плантатор, и може би действително сте такъв. Теранец, боравещ с оръжията като вас, отдавна да е привлякъл вниманието ми. Но цялата

ви биография е обвита в мъгла, сякаш сте пристигнали от друго измерение.

Това вече беше опасно близо до истината. Фактически то беше самата истина. Въркън Вал се засмя.

— Между нас казано — отвърна той, — аз съм от системата Арктур. Пристигнах при лейди Далона от родната ни планета и когато я избавя от вас, коларианците, според нашите обичаи ще получа ръката й. Тъй като тя е дъщеря на императора на Арктур, това би било чудесен избор за мен.

Кларнуд се изхили.

— Знаете ли, ако ми го повторите още три-четири пъти, може би ще го повярвам. А доктор Харнош от Хош би повярвал още от първия път — започна да си говори сам веднага щом лейди Далона започна експерименталната си дейност тук. Лорд Вирзал, ще си позволя да рискувам с вас. Лейди Далона е все още плътна или поне беше допреди четири дни, а така също и Дирзед. Двамата се укриха след празненството по обезплътяването на Гарнон от Роксор, за да избегнат враждебността на статистикалистите. Два дни след изчезването им Дирзед се обади в Камарата на убийците и съобщи за това, без да ни каже нищо повече. Предполагам, че след три-четири дни отново ще мога да се свържа с него. Бихме искали поне до приключването на изборите обществото да остане с впечатлението, че статистикалистите са я ликвидирали.

Въркън Вал кимна.

— Бях почти сигурен, че е точно така — каза той. — Може би ще се свържат с мен, но ако не го направят, имам нужда от помощта ви, за да установя контакт с тях.

— Защо смятате, че лейди Далона ще се опита да установи контакт с вас?

— Тя има нужда от всеки, който би могъл да й помогне. При това знае, че аз бих могъл да й помогна, и то доста. Защо, мислите, преустанових издирването й и рискувах плътското си съществуване, като се бих с тези хора заради някакви несъществени подробности и политическа пропаганда? — Въркън Вал се приближи до новинарската видеоплоча и щракна бутона. — Да видим дали вече има резултат.

Плочата просветна и се появи красив млад мъж в гарниран в златно зелен костюм, който тъкмо казваше: „... е под солидната охрана

на Убийците. В ексклузивно интервю представител на службата — Убиец Хирзиф, един от двамата секунданти на опонентите на лорд Вирзал — заяви, че по негово мнение превъзходството му над тримата било толкова категорично, че не им е оставил абсолютно никакъв шанс и че вече е отказал оферта от страна на статистикалистическата партия за десет хиляди системни монетни единици за обезпътяването на лорд Вирзал. «Когато решава да се обезпътва — заяви Хириф Убиец, — ще поканя приятели и ще го направя, както се полага. А дотогава не бих вдигнал ръка срещу лорд Вирзал и за десет милиона.»“

Въркън Вал изключи видеоплочата.

— Разбирате ли какво имам предвид? — попита той. — Победих тези политици единствено заради оповестяването. Ако Далона и Дирзед са около някоя видеоплоча, ще разберат как да ме открият.

— Хирзиф не би трябвало да споменава отказа от подобна оферта — намръщи се Кларнуд. — Това не е морално за един Убиец. Браво, лорд Вирзал, умно сте го планирали. Би трябвало да доведе до резултат. Бих ви пожелал да измъкнете лейди Далона от Дарш, а за предпочтение и от Тера, колкото можете по-скоро. Дотук извлякохме полза, но не бих искал нещата да стигат прекалено далеч. Ситуацията би могла да доведе до истинска гражданска война, а не бих искал това да се случи. Обадете ми се, ако се наложи. Ще ви оставя парола за достъп до Камарата на убийците.

Още докато Кларнуд говореше, истинската гражданска война вече се разгръщаше. На другата сутрин частично потушените от полицията сражения избухнаха отново. Наётите от хотел „Солар“ Убийци — тежко превъоръжени през нощта — имаха сериозно стълковение с привърженици на статистикалистите на етажната площадка над апартамента на Въркън Вал и в момента няколко полицейски въздушни корабчета патрулираха около сградата. Правилото за намеса на полицейски сили, изглежда, се състоеше в това, че макар частните лица да имаха неоспоримо право да оспорват различията си един спрямо друг, всяко нарушаване на сигурността на неучастващите в подобни стълковения беше табу.

Но доколко успешно полицията съблюдаваше спазването на това правило бе съмнително. Още от зазоряване до слуха на Въркън Вал

непрекъснато достигаше пукотевицата на малокалибрени и тракането на автоматични оръжия в различни части на извисяващата се градска секция. Знаеше, че повече от пет века на Акор-Неб не е избухвала гражданска война, но ето че Хедрън Дала, доктор на психическите науки и извънреден междувремеви смутител, се бе появила в сектора преди по-малко от една година. По-скоро бе изненадан, че безредиците се бяха забавили толкова време.

Един от прикрепените от хотелската управа към него служители влезе в гостната с бял пластмасов квадрат в ръка.

— Лорд Вирзал, един маскиран Убиец, който остана в коридора, донесе това — съобщи той.

Въркън Вал взе квадрата, подряза три от четирите ъгъла, разпечата го и откри, както очакваше, че пирографираното съобщение е написано на азбуката и езика на Първо паравремево ниво.

„Вал, скъпи,

Дали съм щастлива, че се оказваш тук? Този път наистина загазих, и то здравата! Убиец Дирзед, който е приносителят на това, е на служба при мен. Можеш да му се довериш безусловно. Той е почти единственият, на когото можеш да се довериш в Дарш. Ще те доведе, където съм.

Дала

P.S. Надявам се, че вече не си ми ядосан за онзи музикант. Казах ти още тогава, че само ми помагаше в един експеримент по телепатия.

Д.“

След като прочете послеписа, Въркън Вал се усмихна. Това беше преди двайсет години, когато той беше на осемдесет, а тя на седемдесет. Предполагаше, че тя очаква да подновят старата връзка. Вероятно нямаше да продължи по-дълго от предишния път. Спомни си една пословица от Четвърто ниво за леопарда и неговите петна. Все пак в никакъв случай нямаше да е досадно.

— Кажи на Убиеца да влезе — нареди той.

Остави съобщението на една маса. Освен него никой в Дарш не можеше да го прочете — като се изключеше изпращачката. Ако, както допускаше за твърде вероятно, статистикалистите имаха шпиони сред персонала на хотела, съобщението можеше да докара някой разшифровчик до пълно умопомрачение.

Убиецът влезе и съмъкна маската-качуулка. Беше мъжът, чиято ръка Дала държеше на изображението върху видеопложата. Въркън Вал позна дори претрупано украсените пистолет и нож на колана му.

— Убиец Дизред — представи се той. — Ако желаете, можем да видеофонираме в Камарата на убийците за потвърждаване на самоличността ми.

— Лорд Вирзал от Въркън. Моите Убийци Марник и Олирзон. — Един по един всички сключиха пръсти и чукнаха рамо с новодошлия. — Не е необходимо — обърна се Въркън Вал към Дизред. — Видях ви на видеопложата с лейди Далона — вие сте „Дизред, нейният предан Убиец“.

Лицето на Дизред, чийто обичаен цвят беше като на орехов приклад, почти почерня и той изреди няколко стъпстващи ругатни.

— Именно затова трябва да мъкна тази гадост — завърши той и посочи маската. — Ние с лейди Далона не можем да покажем лицата си никъде. Ако го направим, всеки статистикалист и шестгодишното му келеме биха ни разпознали и след пет минути насреща ни ще се изпречи цяла армия.

— Къде е лейди Далона?

— На сигурно място, лорд Вирзал, в частно жилище в гората. Няма търпение да ви види. Дошъл съм, за да ви заведа при нея, и настоятелно бих ви посъветвал да вземете и Убийците си с вас. Там има и други хора, които не са особено почтени към лейди Далона. Нямам причини да ги подозирам в прикрита враждебност, но и демонстрираното им приятелство е само по политически съображения.

— А те се променят без предизвестие — завърши вместо него Въркън Вал. — Разполагате ли с въздушен кораб?

— На площадката под нас. Тръгваме ли, лорд Вирзал?

— Да. — Въркън Вал направи жест с две ръце към своите Убийци, все едно грабваше полуавтоматична пушка. Двамата кимнаха, отидоха в съседната стая и се върнаха с две леки автоматични оръжия в ръце и метнати през рамо торби с амуниции. — Мога ли да ви

предложа, Дизред, един от моите Убийци да управлява кораба? Искам да седнете на задната седалка до мен, за да ми разяснете ситуацията, докато пътуваме.

Зъбите на Дизред пробляснаха на фона на кафявата му кожа, когато се ухили на Въркън Вал.

— Разбира се, лорд Вирзал. Бих предпочел да не ми се доверят, отколкото да установя, че приятелите на моя клиент не са дискретни.

На площадката двама Убийци от хотела охраняваха въздушния кораб на Дизред. Марник се настани пред контролния пулт, а Олирзон седна до него. Въркън Вал и Дирзед заеха задната седалка. Дирзед подаде на Марник координационната справка на местоназначението им.

— Та що за местенце е това, към което сме се запътили? — попита Въркън Вал. — И на кого можем и на кого не можем да се доверим там?

— Домът е собственост на семейството от Старфа. Притежават територия с радиус пет мили около него с дъбови и букови гори, в които развъждат сърни, елени и глигани. Ловна хижа. Принц Джирзин от Старфа, лорд Гирвон от Роксор и още няколко висши волиционалисти знаят, че лейди Далона се крие там. Те я прикриват, докато минат изборите, с пропагандна цел. Скрихме се веднага след празненството по повод обезплътяването на лорд Гарнон от Роксор.

— Какво се случи след празненството? — поинтересува се Въркън Вал.

— Лейди Далона и доктор Харнош от Хош упоиха с извлечените от лейди Далона зерфа-дериватни алкалоиди телепата-контактьор. Бях Убиец на лорд Гарнон и го обезплътих самият аз. Още не бях свалил пистолета и той влезе в контакт с контактьора, който се намираше в една стая пет етажа над банкетната зала. Контактът започна веднага. Имахме видеоплочи и наблюдавахме какво става. Вследствие на контакта Нирзав от Шона, един от лидерите на статистикалистите, личен приятел на лорд Гарнон въпреки политическите си убеждения, веднага се отрече от статистикализма и премина на страната на волиционалистите. Принц Джирзин и лорд Гирзон, новият семеен глава на Роксор, предположиха, че през следващите няколко дни ще има смутове, и посъветваха лейди Далона да отиде в тази ловна хижа за по-сигурно. Двамата пристигнахме с нейния кораб направо от

празненството. И добре, че го направихме — ако бяхме отишли в апартамента ѝ, щяхме да влезем вътре преди смъртоносния газ да се е разнесъл.

— Там има четирима Убийци на семейството на Старфа, шестима прислужници, иконом, казва се Тарнод, и един горски пазач. Ние с Убийците на Старфа държим останалите под наблюдение. Преди да дойда при вас, оставил един от тях да пази лейди Далона под братска клетва да я защитава от мое име, докато се върна.

Корабът се плъзгаше над върхарите на дърветата към северната част на града.

— Какво е известно за този бомбен пакет? — попита Въркън Вал. — Кой го е изпратил?

Дирзед повдигна рамене.

— Статистикалистите, разбира се. Опаковката е била открадната от Института за проучвания на прераждането, както и сандъчето. Полицията работи по случая.

Високият сто и петдесет стъпки купол бе заобиколен от гори, които го скриваха почти изцяло. Бетонният овален покрив бе боядисан в сиво-зеленикав защищен цвят и се сливаше с естествената околна среда, а малкият павилион на върха бе покрит с полупрозрачна зелена пластмаса. Когато корабът приближи, двама души в униформи на Убийци излязоха от павилиона, за да ги посрещнат.

— Марник, остани на мястото си — нареди Въркън Вал. — Ще изпратя Олирзон да те замести, ако ми потрябваш. Ако възникне проблем, отлети до Камарата на убийците, използвай паролата и се върни с двойно повече мъже, отколкото мислиш, че ще са необходими.

Дирзед се изненада от чутото.

— Не знаех, че Президент-Убиецът ви е предоставил парола, лорд Вирзал — каза той. — Това не се случва често.

— Президент-Убиецът ме удостои със своето приятелство — отвърна уклончиво Въркън Вал, докато тримата излизаха от кораба. Марник го бе спуснал на сантиметри от плоския покрив на купола до павилиона.

Двамата Убийци го поздравиха. Приближи се мъж в униформа на иконом, въоръжен с ловджийски нож и ловджийски пистолет.

— Лорд Вирзал от Въркън? Добре дошли под купола на Старфа. Лейди Далона ви очаква долу.

Въркън Вал никога не бе попадал в жилищен купол на Акор-Неб, но в хипномех индоктринацията бе включено описание на такава конструкция. По принцип беше стандартна за всякакви цели. Преди около две хиляди години, когато национализмът все още съществувал в сектора Акор-Неб, градовете били почти изцяло под земята като защитна мярка срещу въздушни атаки. И сега тези, които предпочитаха да живеят сред естествената природа извън градовете-кули, бяха съхранили традицията. Ловната хижа Старфа беше типична в това отношение. Под купола имаше кръгла шахта, дълбока осемдесет стъпки и с диаметър петдесет, с фонтан и плитко кръгло езеро на дъното. Помещенията за провизии, кухните и стаите за прислугата бяха на върха, а жилищната площ бе в ниската част, разпределена в широки кръгли пространства с балкони около шахтата.

— Тарнод, охранител на дивеч — представи Дирзед домакините.
— Еарно и Кирзол, Убийци.

Въркън Вал сключи пръсти и чукна рамо с всеки от тях. Тарнод ги придружи до асансьорните шахти — два процента положителна гравитация при спускане и два процента отрицателна при изкачване — и всички се понесоха като изпълнени с въздух балони към долното ниво.

— Лейди Далона е в оръжейната зала — каза Тарнод, сякаш за да го ориентира.

— Благодаря, Тарнод, знаем пътя — отвърна остро Дирзед и тръгна към една затворена врата от другата страна на фонтана. Въркън Вал и Олирзон го последваха. Тарнод ги гледа известно време, след което последва другите двама Убийци в шахтата за изкачване.

— Този тип не ми харесва — обясни Дирзед. — Семейство Старфа го използваха за дейност, за която не можаха да наемат Убиец на никаква цена. Често съм идвал тук, когато бях с лорд Гарнон, и винаги ми се е струвало, че има зъб на принц Джирзин.

Той почука силно по затворената врата с дръжката на пистолета си. След миг тя се открехна и един млад Убиец с тънки мустачки и къса остра брадичка погледна навън.

— А, Дирзед. — Той излезе. — Лейди Далона е вътре. Връщам я на твоите грижи.

Въркън Вал пристъпи в стаята, последван от Дирзед и Олирзон. Обширната зала бе мебелирана с кресла с отпуснати назад облегалки,

канапета и ниски маси. По стените бяха закачени глави на сърни, глигани и вълци и стойки за ловни пистолети и ловни пушки. Залата бе осветена с мекото сияние на непряка студена светлина. Зад едно бюро в отсрещния край бе седнала млада жена и говореше тихо в слушалката на диктофон. Когато влязоха, тя го изключи и се изправи.

Хедрън Дала бе облечена в същия костюм, с който Въркън Вал я бе видял на видеоплочата. Веднага я позна. На нея ѝ отне секунда-две, за да го разпознае с кафявата му кожа и черна коса на лорд Вирзал от Въркън, след което лицето ѝ грейна в щастлива усмивка.

— О, Ваал! — викна тя, затича се през стаята и се метна в недотам гостоприемните му обятия. Все пак бяха изминали двайсет години... — В първия момент не можах да те позная!

— Искаш да кажеш, в тези дрехи? — попита намекващо той, усетил, че за момент е забравила за присъствието на двамата Убийци. Дори употреби името му от Първо ниво, но това не бе от значение — нежните умалителни на Аксор-Неб се образуваха чрез изпускането на съставките „ирз“ или „арн“. — Е, не холя точно така облечен в плантацията. — Целуна я отново и се извърна към придружителите си. — Извинете, господа Убийци, не сме се виждали повече от година.

Олирзон наблюдаваше емоционалната им среща усмихнат. Върху лицето на Дирзед се четеше весело смирение, сякаш бе знал какво ще се случи. Въркън Вал и Дала седнаха на едно канапе близо до бюрото.

— Наистина много мило от твоя страна, Вал, да се сбиеш с онези мъже, които са ме обсъждали — започна тя. — Поел си ужасен риск. Но ако не го беше направил, никога нямаше да разбера, че си в Дарш... Оо! Ти тъкмо затова си го направил, нали?

— Все пак трябваше да направя нещо. Никой не знаеше или не искаше да каже къде си. Предположих, че си се скрила някъде. Кажи ми, Дала, действително ли имаш научни доказателства за прераждането? Имам предвид като безспорен факт?

— О, да. Хората в този сектор ги имат отпреди повече от десет века. Притежават хипнотични техники за проникване в подсъзнанието, което никога не сме успявали. И след като установих как го правят, успях да приспособя някои наши хипноепистемологични техники, за да...

— Добре. Тъкмо това исках да разбера — прекъсна я той. — Махаме се веднага оттук.

— Къде?

— В Гама с кораб, който ни очаква отвън, и оттам обратно в Първо ниво. Освен ако е възможно паравремево прехвърляне някъде по-наблизо.

— Но защо, Вал? Не съм готова да се върна. Имам още много работа тук. В института всеки момент ще са готови да започнем серия контролни експерименти, а освен това съм по средата на един опит за възстановяване паметта на двеста души. Чуй ме, раздадох двеста комплекта с новата си технология — инжекционни ампули с упойка зерфа-дериват и звукозаписи на хипнотичната формула за внушение, която може да бъде пусната на обикновен репродуктор. Представлява груб вариант на нашия хипномех процес, но вместо да имплантира информацията в подсъзнанието, която по желание се прехвърля в съзнанието, действа по обратния начин, вкарвайки в съзнателната сфера информацията от подсъзнанието. Тук винаги са го правели чрез привеждане в хипнотично състояние и запис на словесните изявления в състояние на транс. Когато обектът излезе от това състояние, остава единствено записът, тъй като спомените от предишни прераждания никога не са се намирали в областта на съзнанието. Но чрез моя метод обектът съзнателно може да запомни всичко за последното си прераждане и за колкото пожелае предишни прераждания. Не съм се чувала с нито един от получателите на комплекта за автопамет, а на всяка цена трябва да...

— Дала, не искам да ми се наложи да те поставя под разпорежданията на Паравремевата полиция, но и ти трябва да ми помогнеш. Ако не тръгнеш доброволно с мен, ще ми се наложи да употребя други методи. Съгласно мерките за сигурност на тайната на паравремевото прехвърляне.

— О, виж ми окото! — възклика Дала. — Не ми пробутвай тоя номер, Вал!

— Виж какво, Дала. Да допуснем, че изпаднеш в безплътност тук. Твърдиш, че прераждането е научен факт. Така че ти ще се преродиш в този сектор и ще приемеш автопамет под хипноза. И Паравремевата тайна престава да е тайна.

— О! — Дала закри уста с ръка от ужас. Като всеки параврем, и тя не можеше да допусне дори мисълта за разкриване на тайната способност на нейния народ за прехвърляне в други времепредели и за

съществуването на алтернативни предели на правдоподобност. — А ако взема някой от едновремешните трансвъзстановители на памет, ще издам абсолютно всичко. А познавам и принципите за прехвърляне!

Тя го гледаше ужасена.

— Когато се върна, ще препоръчам по ведомствените канали целият този сектор да бъде поставен под възбрана за паравремево прехвърляне, докато не решите проблема за безпътно възвръщане на Първо ниво във фондацията „Рогом“ — каза той. — Има ли никакви записи или нещо друго, което искаш да вземеш със себе си?

Тя се изправи.

— Да — само това, което е върху бюрото. Намери нещо, в което да пъхна ролките със записите и бележниците, докато ги подредя.

Той измъкна една ловна чанта изпод стойка с ловджийски пушки и застана до нея. Тя бързо разпределяше материалите и пъхаше ролките със записи и бележниците в чантата. Едва бяха започнали, когато вратата се плъзна и Олирзон, който бе излязъл навън, се втурна с изваден пистолет; крещеше гнусни ругатни.

— Прецакани сме! — извика той. — Слугите на Старфа ни нападнаха. — Напъха пистолета в кобура, извади полуавтоматичната си пушка, прикри се до вратата, и изстреля един откос към асансьорните шахти. — Този го свалих!

— Какво става, Олирzon?

Въркън Вал пусна чантата на масата и бързо прекоси стаята.

— Качих се да видя как се справя Марник. Когато излизах от шахтата, един от гадовете стреля по мен с ловен пистолет. Не улучи, но аз го улучих. Изникнаха други двама с ловни пушки. Гръмнаха единия преди да успеят да стрелят и скочих в шахтата. Не знам какво става с Марник. — Той изстреля още един откос и изруга: — Изтървах го!

— Примирие! Примирие! — закрещя някой от шахтата за спускане. — Спрете огъня. Искаме да преговаряме.

— Кой е? — викна Дирзед иззад рамото на Олирzon. — Ти ли си, Сарнакс? Излез — няма да стреляме.

Младият Убиец с мустачките и брадичката излезе от шахтата с прибрани оръжия и със странно протегнати като за молитва ръце. Дирзед и Олирzon пристъпиха навън от оръжейната, последвани от

Въркън Вал и Хедрън Дала. Олирзон бе оставил полуавтоматичната пушка вътре. Срещнаха се с другия Убиец до езерото.

— Лейди Далона от Хедрън — започна Убиецът на Старфа. — Аз и моите колеги, на служба при семейство Старфа, получихме нареддане от нашите клиенти да оттеглим защитата си над вас и да ви обезпълтим заедно с всеки, който се опита да ви защити или подкрепи. — Говореше като със заучени думи. След това продължи нормално: — Аз и моите колеги Еарно, Кирзол и Харниф поднасяме извиненията си заради варварщината на слугите на семейство Старфа да ви нападнат без надлежното обявяване на прекратяване на добронамерените отношения. Някой да е ранен или обезпълен?

— Нито един от нас — отвърна Олирзон. — Какво е положението с Марник?

— Беше предупреден преди предприемане на враждебни действия срещу него — отговори Сарнакс. — Разрешаваме пет минути до...

Олирзон, който гледаше нагоре, внезапно скочи към Дала и я събори на земята, като в същото време измъкна пистолета си. Преди да успее да го насочи, отгоре изтрещя изстрел и той рухна по лице. Дирзед, Въркън Вал и Сарнакс извадиха пистолетите си, но стрелецът беше изчезнал. Отгоре се разкрещяха.

— Прикрийте се — нареди Сарнакс. — Ще ви уведомим, когато сме готови да ви нападнем. Преди това трябва да се справим с този, който стреля.

Той гневно погледна мъртвото тяло на пода, втурна се гневно към шахтата за издигане и се метна нагоре в нея.

Въркън Вал пъхна малкия си пистолет в кобура и взе колана на Олирзон с ножа и по-тежкия пистолет.

— Ето виждате ли — каза Дирзед, когато се върнаха в оръжейната. — Това са то политическите игрички.

— Сега разбирам защо кадърът с теб и лейди Далона бе показан толкова забавено — поклати глава Въркън Вал. — Сега всеки би разпознал телата ви и би струпал вината за обезпълтяването ви върху статистикалистите.

— Хрумна ми и на мен, лорд Вирзал — отвърна Дирзед. — Предполагам, че телата ни ще бъдат отвратително обезобразени, но така, че да бъдат разпознати, което би разгневило общественото

мнение още повече — добави спокойно той. — Ако напусна тази плътност, някой ще си плати за това.

След няколко минути откъм шахтата за спускане някой викна:
— Примирие!

Двамата Убийци Еарно и Кирзол излязоха — влачеха охранителя на дивеч Тарнод. Лицето на иконома беше окървавено, а челюстта му, изглежда, бе счупена. Зад тях крачеше Сарнакс с дълъг ловен пистолет в ръка.

— Ето го! — обяви той. — Той си позволи да стреля при обявено примире в разрез с правосъдието на Убийците!

После кимна на другите двама. Те блъснаха охранителя на земята и Сарнакс го застреля в главата, след което хвърли пистолета до него.

— Всеки, който наруши нормите на благоприличето, го очаква същото — заяви той.

— Благодаря, Сарнакс — обади се Дирзед. — Но ние загубихме Убиец. Обезтелесяването на този лакай не компенсира това. Смятаме, че един от вас следва да се оттегли.

— Това е най-малкото, Дирзед. Изчакайте за момент.

Известно време тримата Убийци се съвещаваха. Накрая Сарнакс сключи пръсти и чукна рамо с колегите си.

— Ще се видим в следващото прераждане, братя — каза им той и закрачи към вратата на оръжейната, до която стояха Въркън Вал, Дала и Дирзед. — Минавам на ваша страна. Разполагахте с двама Убийци при започване на преговорите, ще разполагате с двама и при започване на стрелбата.

Въркън Вал погледна изненадано Дирзед. Убиецът на Хедрън Дала кимна.

— Упълномощен е да го направи, лорд Вирзал. Кодексът на Убийците позволява подобни замени.

— Добре дошъл, Сарнакс — поздрави го Въркън Вал, докато сключваше пръсти с него. — Надявам се да сме заедно, когато всичко приключи.

— Ще бъдем — увери го бодро Сарнакс. — Безплътни. Телом няма да се измъкнем, лорд Вирзал.

Отгоре затрака полуавтоматична пушка и от куршумите водата в езерото закипя.

— Хайде! — изкрещя някой. — Примирието приключи!

Последвалата канонада раздроби осветлението в дъното на шахтата за издигане. Дирзед и Дала забутаха с големи усилия един стоманен скрин през стаята. Въркън Вал, който държеше полуавтоматичната пушка на Олирзон, се отмести встрани, за да им направи място да го килнат на една страна в отвора на вратата, след което я притвори наполовина, залоствайки я с него. Сарнакс се приближи от другата страна — мъкнеше пушки, ловни пистолети и амуниции.

— Каква е ситуацията горе? — попита го Въркън Вал. — С каква сила разполагат и защо ни нападнаха?

— Лорд Вирзал! — противопостави се възмутеният Дирзед. — Нямате право да карате Сарнакс да предава поверителна информация!

Сарнакс се изплю срещу вратата и изруга:

— Плюя на Джирзин от Старфа! И на зортанската му майка, и на баща му, който и да е той! Дирзед, не говори глупости — предаването на предатели не е предателство. — Той се обърна към Въркън Вал. — На тяхна страна са трима от прислугата на семейство Старфа. Вашият Убиец Олирзон обезплъти другите трима. Един беден роднина на принц Джирзин, който се назова Гирзад. Още трима, служители-волиционалисти, които пристигнаха с Гирзад, и четирима Убийци — тримата бяха тук, а един пристигна с Гирзад. Еднайсет срещу нас тримата.

— Четиридесета, Сарнакс — поправи го Дала, стисната ловен пистолет с една ръка и пъхнала ловна пушка за сърни под другата.

На дъното на шахтата за спускане нещо се размърда. Въркън Вал стреля, макар по всяка вероятност това да беше примамка за отклоняване на вниманието.

— Четиридесета, лейди Далона — съгласи се Сарнакс. — Колкото до другия ви Убиец, който остана в кораба, не знам какво се е случило с него. Преди двайсетина минути Гирзад пристигна с въздушен кораб заедно с един Убиец и тримата волиционалистки служители. Ние с Еарно бяхме на върха на купола, когато той влезе. Каза ни, че принц Джирзин му наредил веднага да обезплъти лейди Далона и Дирзед. Тарнод, охранителят на дивеч — Сарнакс отново се изплю церемониално срещу вратата, — му каза, че сте тук и че Марник е от вашите хора. Той поискава веднага да застреля Марник, но Еарно, аз и

неговият Убиец го спряхме. Съгласно Кодекса предупредихме Марник за променената ситуация, като предположихме, че Марник ще слезе, за да се присъедини към вас. Вместо това той се издигна светкавично във въздуха, изстреля ракета срещу кораба на Гирзад и го подпали. Понеже това представлява враждебен акт, го подложихме на обстрел. Изглежда, успяхме да го улучим, защото корабът полетя надолу и летя десетина мили, оставяйки димна опашка. Гирзад взе друг кораб от хангара и заедно със своя Убиец подгониха вашия човек. В този момент вашият Убиец Олирзон — дано да е късметлия в прераждането си — се появи горе и прислугата на Старфа откри стрелба срещу него. Той отвърна на огъня и обезплъти двама от тях, след което се спусна в шахтата. Един от прислугата се спусна след него. Открих тялото му на дъното, когато слязох да ви предупредя официално. Известно ви е какво се случи по-нататък.

— А защо принц Джирзин е разпоредил да бъдем обезплътени?
— поиск да знае Дала. — За да прехвърли вината за това на статистикалистите ли?

Вместо да отговори, Сарнакс откри стрелба по изхода на шахтата за изкачване.

— Улучих го — каза доволен. — Беше Еарно. Много обичаше да си прави номера с шахтите, да се спуска срещу отрицателната гравитация и да се издига срещу положителната. Тялото му ще изплува на върха... Вижте, лейди Далона, това е само една от причините. Значи не сте чули по новините за огромния скандал?

— Не сме. Какъв скандал?

Сарнакс се засмя.

— О, това е върхът на скандалите! Би трябало да знаете, защото вие го започнахте. Тъкмо затова принц Джирзин иска да ви лиши от плът. Вие изобретихте процес, чрез който хората могат да възстановяват спомени от предишни прераждания, нали? И раздадохте апаратура за това? А един комплект дадохте и на младия Тарнов, сина на лорд Тирзов от Фастор?

Дала кимна. Сарнакс продължи:

— Та снощи Тарнов от Фастор използвал апаратчето и какво мислите? Изглежда, преди трийсет години в предишното си прераждане е бил Джирзид от Старфа, по-големият брат на Джирзин. Джирзид беше сгоден за лейди Анитра от Забна. А по-младият брат

имаше тайна връзка с лейди Анитра и също искаше титлата принц и глава на семейство Старфа. Затова подкупил този Тарнод, когото имах удоволствието да обезпълтят и който беше нисш слуга в ловната хижа тук. Разбрали се да застрелят Джирзид по време на лов на глигани. Нещастен случай естествено. Така Джирзин се оженил за лейди Анитра и когато баща му, старият принц Джарнид, след една година напусна тялото си, наследи титлата. А Тарнод моментално беше направен главен пазач на добитък тук.

— Какво ви казвах, лорд Вирзал? Знаех си, че този син на зортанка има зъб на Джирзин от Старфа! — възклика Дирзед. — Хубавичко семейство, няма що!

— Но това все още не е краят — продължи Сарнакс. — Тази сутрин Тарнов от Фастор, покойният Джирзид от Старфа, се явил пред Висшия съд на съсловията и подал молба да промени името си на Джирзид от Старфа и предявилиск за титлата глава на семейство на Старфа. Делото току-що е обявено, затова не е имало заседание, но сред аристократите избухна бурен спор — някои твърдят, че самоличността не се променя от предишно прераждане в следващото, а други, че богатството и титлите следва да се наследяват по физическа линия независимо кой в какво тяло се е преродил. Тъкмо те искат обезпълтяването на лейди Далона и забрана на откритията ѝ. Говори се и за цялостно преразглеждане на системата за собственост и наследяване. Абсолютна гнусотия!

— Върху това — каза Въркън Вал на Дала — няма да наблягаме, когато се приберем. — Каза го възможно най-завоалирано, но тя схвана смисъла: възникването на съществени промени в извънвремеви социални структури не срещаше одобрението на Паравремевата комисия на Първо ниво. — Ако се приберем — добави той. И му хрумна нещо. — Дирзед, Сарнакс, волиционалистките лидери положително са провеждали тук конференции на високо ниво. Има ли таен проход?

Сарнакс поклати глава.

— Не и оттук. Има един на горния етаж, но е под течен контрол. А дори да имаше и тук, биха охранявали изхода.

— Тъкмо на това разчитам. Надявах се да симулираме бягство през него и да се измъкнем през тези шахти. — Въркън Вал повдигна

рамене. — Мисля, че Марник е единственият ни шанс. Дано да се е измъкнал.

— Той за подкрепа ли отиде? Изненадах се, че Убиец изоставя клиента си. Трябаше да се сетя — каза Сарнакс. — Дори да е паднал телом и Гирзад да не го е настигнал, той се намира на десет мили пеша от най-близката градска единица. Това ни дава незначителен шанс — около едно на хиляда.

— Има ли друг начин да стигнат до нас освен по шахтите? — попита Дала.

— Могат да прокопаят или да пробият с огън дупка в пода — отвърна Сарнакс. — Имат много горелки. Могат да взривят експлозив над нас или да се измъкнат от купола и да го пуснат в шахтата. Биха могли да използват смъртоносен газ или радиоактивен прах, но техните Убийци не биха разрешили подобни незаконни методи. А могат и да ни обстрелят с упойващ газ, да се спуснат и да ни отрежат главите необезпокоявани.

— Значи трябва да се измъкнем от тази стая — реши Въркън Вал. — Знаят, че сме се барикадирали, и тъкмо тук ще ни нападнат. Ще следим периметъра около шахтата. Ще сме извън опасност от нападение отгоре, ако се придвижваме покрай стените. И ще огледаме всички стаи на етажа за признания за пробив отгоре.

Сарнакс кимна.

— Това е разумно, лорд Вирзал. А шахтите?

— Ще трябва да ги барикадираме. Сарнакс, двамата с Дирзед познавате разположението по-добре от лейди Далона и мен. Предлагам вие да огледате стаите, а ние ще поемем шахтите — нареди Въркън Вал. — Да действаме.

Отвориха широко вратата и се промъкнаха покрай скрина. Като се придвижваха покрай стената, започнаха бавно да обикалят около шахтата — Въркън Вал отпред с полуавтоматичната пушка, зад него Сарнакс и Дирзед, първият с тежка пушка за глигани, вторият с ловни пистолети в двете ръце — и Хедрън Дала най-отзад с пушката си. Именно тя забеляза някакво помръдане по ръба на балкона над тях и стреля. Отгоре се чу трясък и парчета стъкло, пластмаса и метал изтракаха върху паважа а двора. Някой се бе опитал да спусне скенер или наблюдателна видеоплоча, или нещо от сорт — не можеше да се

прецени точно от парчетата, в които куршумът на Дала бе превърнал инструмента.

Помещенията, които огледаха Дирзед и Сарнакс, бяха спокойни. Изглежда, никой не се опитваше да проникне през намиращия се на петнайсетина стъпки над главите им таван. Изтикаха мебели от две-три от стаите и блокираха изходите на шахтите. След това обиколиха около тях, докато отново не стигнаха до оръжейната.

Дирзед предложи да преместят известна част от складираните там оръжия и амуниции в частния апартамент на принц Джирзин, който беше на половината разстояние до шахтите, за да обзаведат още едно убежище с бойни припаси, в случай че щатът принудени да напуснат оръжейната.

Въркън Вал, Дала и Сарнакс го оставиха да охранява отвън и влязоха в оръжейната и започнаха да събират оръжия и амуниции. Дала набута останалите данни и записи от експериментите в ловджийската чанта. Въркън Вал подбра още четири тежки ловни пистолета, по-точни от неговия и този на мъртвия Олирзон и с механизми за автоматична или полуавтоматична стрелба. Сарнакс избра още няколко пушки за глигани. Дала метна чантата със записките и още една с амуниции на рамо и грабна още една пушка за сърни. Замъкнаха целия товар от бойни припаси в частния апартамент на принц Джирзин и струпаха всичко в центъра на гостната с изключение на чантата със записките, с която Дала отказа да се раздели.

— Не е лошо да заредим и някоя от стаите от другата страна на шахтата — предложи Дирзед. — Все още не са тръгнали срещу нас. Когато го направят, вероятно ще ни нападнат едновременно от две-три посоки.

Върнаха се в оръжейната, като поглеждаха притеснено към балкона и към барикадите на изходите на шахтата. Въркън Вал не бе доволстворен от тях. Все едно бяха издигнали бруствер, от който да се стреля по-удобно към тях.

Тъкмо смяташе да се промъкне покрай скрина, който блокираше отчасти вратата на оръжейната, но нещо го накара да погледне нагоре и той видя на тавана няколко-сантиметров кръг, който постепенно се оцветяваше в кафяво. Замириса на горена пластмаса. Той сграбчи Сарнакс за ръката и го накара да погледне нагоре.

— Горелка — прошепна Убиецът. — Има шест пръста изолация — ще им отнеме няколко минути, за да я прогорят. — Той се спусна и избута барикадата в стаята. — Отдръпнете се. Сигурно първо ще пуснат една-две гранати и тогава ще скочат. Ако сме бързи, можем да улучим двама-трима.

Дирзед и Сарнакс прилекнаха от двете страни на вратата, готови за стрелба. На Въркън Вал и Дала бе наредено, при това твърде безапелационно, да се прикрият зад тях. В опасна ситуация всеки Убиец бе длъжен да предпази клиента си. Въркън Вал, лишен от възможността да види какво става в стаята, насочи пушката си към барикадите на изхода на шахтите, чието издигане сега смяташе за огромна грешка.

Откъм оръжейната се чу трясък — изгореният от горелката кръг и част от тавана се срутиха на пода. Дирзед се метна назад към Въркън Вал. В стаята изтрещя страхотна експлозия, последвана от още една и още една. Дирзед изчака една-две секунди, спусна се към входа и започна да стреля. От другата страна на вратата Сарнакс също трещеше с пушката си. Въркън Вал остана на мястото си с насочено към шахтите дуло.

Иззад барикадата избухна синкавобял блясък и изтрещя пистолет. Вал изстреля цял откос в пролуката между едно канапе и един шкаф за книги, откъдето бе дошъл изстрелът. Натисна спусъка за последно, скочи и изкомандва:

— Бързо в другото помещение, веднага!

Сарнакс изруга бясно и викна:

— Помогни ми да я измъкнем, Дирзед!

Въркън Вал извърна глава и видя двамата Убийци да вдигат Дала и да я измъкват от оръжейната. Беше в безсъзнание и двамата я теглеха за двете ръце. Вал хвърли поглед в оръжейната — двама от слугите и мъж в доста крещящи цивилни дрехи лежаха на пода, застреляни на място, след като бяха скочили от тавана. Забеляза помръдане на ръба на неправилната димяща дупка на тавана и стреля. След това стреля към изхода на шахтата и хукна след Убийците и Хедрън Дала към апартамента на принц Джирзин.

Убийците тъкмо настаняваха Дала в едно кресло. След това се заеха да барикадират входа.

В първия момент на Въркън Вал му се стори, че Дала е убита — познаваше смъртоносността на куршумите, които използваха в Акор-Неб. Но забеляза клепачите й да потрепват. След миг разбра причината за спасението й. Куршумът бе улучил увисналата от едната ѝ страна ловна чанта, която беше натъпкана с металните ролки на записите и поставените в метални папки пирографирани върху пластмасови листове записи. Благодарение на огромната си скорост куршумите на Акор-Неб бяха сигурни убийци, когато улучваха жива плът, но поради същата причина много трудно проникваха през твърди предмети. Ролките от стоманена сплав и металните папки и кутии бяха раздробили малкия куршум на парченца магнезиево-никелова сплав, които не бяха успели да пробият здравия кожен гръб на ловната чанта. Но от мощната ударна вълна младата дама бе изпаднала в безсъзнание.

Вал намери върху една сервизна масичка бутилка бренди и чаша, наля и я поднесе до устните ѝ. Първата гълтка я задави, но след това тя грабна чашата от ръцете му, гълтна още и попита:

— Какво стана? Мислех, че тези куршуми са сигурна смърт.

— Записките. Куршумът е улучил чантата. Сега добре ли си?

Тя довърши брэндито.

— Добре съм. — Пъхна ръка в чантата и измъкна оплетено кълбо от лента. — О, по дяволите! Това беше важно — всички записи от предварителните експерименти за автовъзстановяване на памет. — Тя повдигна рамене. — Какво пък, нямаше да е кой знае колко по-добре, ако го бях спряла аз.

Закачи ремъка на рамо и се надигна.

В този момент избухна стрелба — стреляха двамата Убийци отвътре и противниците им отвън. Въркън Вал и Дала се плюснаха на пода и залазиха, за да се изтеглят встани от отвора на вратата. Вал грабна оставената до креслото на Дала полуавтоматична пушка. Сарнакс стреляше срещу асансьорните шахти. Дирзед се бе проснал върху барикадата и по отпуснатото му тяло Въркън Вал моментално разбра, че е мъртъв.

— Пълни магазините — каза той на Дала и допълзя до мястото на Дирзед на вратата. — Какво стана, Сарнакс?

— Минаха през барикадата на асансьорната шахта и стигнаха централната шахта. Улучих двама, те улучиха Дирзед, а сега са се затворили в стаите около шахтата. Те... Аа! — Той изстреля три куршума, прикривайки се зад ръба на вратата. — Този го спрях.

И се приведе, за да зареди нов пълнител.

Въркън Вал надникна предпазливо навън и в същия момент от вратата на оръжейната с глух тътен изскочи червен блясък. За част от секундата той се поколеба дали не е от някоя от ловните пушки, които бе видял вътре, но в същия миг нещо изсвистя край главата му и той чу глух взрив зад себе си. Обърна се и видя малък сив облак да се разстила в центъра на стаята. Дала сигурно бе вдишала газовете.

Въркън Вал пусна пушката, пое дълбоко въздух, спусна се към нея, сграбчи я за петите и я завлече в спалнята на принц Джирзин. Остави я в центъра на стаята, пое отново дълбоко въздух и се върна тичешком в гостната. Сарнакс вече бе приспан от упойващия газ.

Видя сервизната маса, върху която бе намерил брендито, довлече я до вратата на спалнята и я преобърна на входа. Както повечето сервизни маси в Акор-Неб, и тази имаше антигравитационно устройство под плота. Той го нагласи на положение „минус 2“ и го включи. Тъй като устройството сега се намираше над преобърнатата маса, тя не се надигна, а едно ръкавче от упойващия газ, което се бе насочило към нея, се изви нагоре и изфуча през вратата. Доволен, че е издигнал временна бариера срещу газа, Въркън Вал грабна ловния пистолет на Дала и останалите пълнители и залегна до вратата на спалнята.

Известно време отвън беше тихо. След това онези явно решиха, че упойващият газ си е свършил работата, и един Убиец с газова маска и полуавтоматчна пушка изникна на входа, а зад него с подобна маска се появи висок мъж в светлокрафява туника. Пристъпиха в стаята и се заоглеждаха.

Съзнавайки, че ще стреля през двестапроцентово отрицателно гравитационно поле, Въркън Вал се прицели в токата на колана на Убиеца и натисна спусъка. Улучи го в гърлото — отрицателната гравитация отклони куршума нагоре. Прицели се малко над коляното на другия и го улучи в кръста.

Забеляза ивица газ да се плъзга покрай ръба на прекатурената маса. Навън беше тихо и той реши да отиде до банята в дъното на

спалнята, за да си направи импровизирана маска от влажна хавлиена кърпа. Когато се опита да допълзи обратно, не можа. Стори му се, че дочува далечни крясъци, които постепенно се превърнаха в гръмогласен рев. Опита се да вдигне пистолета, но той се изплъзна от пръстите му.

Когато дойде в съзнание, лежеше по гръб, а нещо влажно и меко притискаше лицето му. Вдигна ръце, за да го отблъсне, и отвори очи. Видя над себе си червения знак и крилатия куршум на Обществото на убийците. Нечия ръка го хвана за китката, когато поsegна към пистолета си. Натискът върху лицето му намаля.

— Всичко е наред, лорд Вирзал — каза някой. — Примирие!

Той кимна объркано и повтори:

— Примирие. Няма да стрелям. Какво става?

Надигна се и се огледа. Спалнята на принц Джирзин бе пълна с Убийци. Дала идваше на себе си от упойващия газ, отпусната в креслото, а около нея се суетяха, като си пречеха един на друг, петима-шестима души — подаваха й питиета, разтриваха китките ѝ, поставяха влажни кърпи върху челото ѝ. Обичайната ситуация — мъжка компания да предлага услугите си на Дала. Друг Убиец до леглото тъкмо сваляше кислородната си маска, а Убиецът, който го бе възпрял да грабне пистолета, беше самият Марник. Президент-Убиецът Кларнуд бе седнал в другия край на леглото и пушеше преценяващо една от монограмираните с герб цигари на принц Джирзин.

Въркън Вал погледна Марник, след това Кларнуд и отново Марник.

— Промъкнахте се — промълви той. — Отлична работа, Марник. Мислех, че са те свалили.

— Свалиха ме. Наложи се да се разбия в гората. Вървях около миля пеша, срещнах мъж и жена с две деца, които се криеха в едно от малките дъждоубежища. Имаха въздушна лодка, при това добра. В града бяха избухнали размирици и те се бяха оттеглили в гората, докато се успокоят нещата. Предложих им защитата на Убиец, ако ме отведат до Камарата на убийците, и те го направиха.

— За късмет бях там, когато Марник пристигна — намеси се Кларнуд. — Натоварихме три кораба и дойдохме веднага. Когато

пристигнахме, кацнаха и два кораба с васали на Старфа. Опитаха се да се противопоставят и обезпътихме повечето. След което слязохме долу, като обявихме примирие. Един от Убийците на Старфа, Кирзол, бе все още пътен. Разказа ни какво се е случило. — Изражението на Президент-Убица стана неумолимо. — Оставам с впечатлението, че принц Джирзин е взел твърде недостойно участие в цялата тази история, да не говорим за подчинените му. Налага се да поговоря с него по този въпрос. А вие и лейди Далона? Какво смятате да правите?

— Ще се махнем оттук — отвърна Въркън Вал. — Бих помолил за въздушен транспорт и защита до дома на семейство Зорда в Гама. Барненд от Зорда има частна космическа яхта и ще ни откара до Венера.

Кларнуд въздъхна с явно облекчение.

— Ще ви осигуря въздушен транспорт до Гама веднага, щом пожелаете — обеща той. — Откровено казано, ще съм доволен, ако ви виждам за последен път и двамата. Лейди Далона запали в Дарш пожар, който няма да угасне още поне половин век и ще изпепели кой знае колко неща.

Прекъсна го мощн трус, от който подземният купол разтресе като подхванато от течение миниатюрно въздушно корабче. Дори на дълбочина осемдесет стъпки под земята до слуха им достигна продължителен тътен и измина доста време, преди тресенето и тътненът да престанат.

За момент се възцари тишина, след което Убийците в стаята закрещяха като обезумели. Лицето на Кларнуд бе вцепено от ужас.

— Клетъчна бомба! — възклика той. — Пъrvата, използвана за бойни действия на планетата от хиляда години! — Той се обърна към Въркън Вал. — Ако можете да вървите, лорд Вирзал, елате с нас. Трябва да разбера какво се е случило.

Издигнаха се през асансьорната шахта на върха на купола. На около четиридесет мили южно от тях Въркън Вал видя зловеща гледка, която бе виждал в толкова други времепредели и в толкова други паравремеви сектори — огромен многоцветен стълб пушек, над който на около петдесет хиляди стъпки се извисяваше шапката на гъба.

— Да — процеди унило Кларнуд. — Това вече е гражданска война.

— Може ли да предложа нещо, Президент-Убиец? — попита Въркън Вал. — Доколкото разбирам, примирието между Убийци е задължително и за не-Убийци. Така ли е наистина?

— Не съвсем. Но обикновено не-Убийци, които искат да останат в настоящото си прераждане, го спазват.

— Тъкмо това имам предвид. Да предположим, че обявите всеобщо планетарно прекратяване на това политическо стълковение и принудите лидерите на двете партии да го спазват. Публикувайте списъци на водещите две-три хиляди статистикалисти и волиционалисти, като започнете с Мирзак от Башад и принц Джирзин от Старфа, и ги уведомете, че ще бъдат ликвидирани по заповед, ако не прекратят сраженията.

— Чудесно! — На лицето на Кларнуд разцъфтя усмивка. — Моите благодарности, лорд Вирзал — отлично предложение. Ще опитам. Нещо повече, ще оттегля защитата на Убийците от всеки, който се ангажира с политическа дейност, и ще забраня на всички Убийци да сключват договори с членове на политически фракции. Време е нашите членове да престанат да се обезпътят взаимни заради разни политически размирици. — Той посочи кацналите на покрива на купола високоскоростни черпи въздушни кораби с червената емблема с крилат курсшум. — Изберете, лорд Вирзал. Ще ви заема двама мои мъже и след три часа сте в Гама. — Той сключи пръсти и чукна рамо с Въркън Вал, след което се приведе към ръката на Дала. — Все така ви харесвам, лорд Вирзал, и рядко съм срещал очарователна дама от вас, лейди Далона. Но искрено се надявам да не ви видя никога повече.

Корабът за Дергабар летеше на северозапад. На височина седемдесет хиляди стъпки бе все още ден, но земята под тях потъваше в мрак. На огромните видеоекрани нямаше прозорци, защото не биха издържали огромното налягане и горещината от триенето — слънцето бавно потъваше зад хоризонта. Въркън Вал и Дала седяха един до друг и наблюдаваха блестящото небе на запад — небето на техния времепредел Първо ниво.

— Ужасно съм виновна, Вал — промълви Дала. — Не исках да им причиня нищо лошо. Исках да узная единствено фактите. Знам, че

звучи като „Не знаех, че е зареден“, но...

— Напомня ми за онези физици от Евро-американски сектор на Четвърто ниво, които страдат от комплекс за вина, че са изобретили атомната бомба — отвърна Въркън Вал. — Искала си да узнаеш единствено фактите. Предполагам, че като учен това е всичко, което би могло да те интересува. Не би трябвало да те притесняват никакви социални или политически усложнения. Хората трябва да се научат да живеят с новооткритите факти. Ако не го направят, някои от тях загиват.

— Но, Вал, това означава ужасяваща отговорност...

— Така ли? Притесняват те резултатите от твоите открития, свързани с прераждането, стрелбите, размириците и бомбардировките, на които станахме свидетели. Той докосна дръжката на камата на Олирзон, която все още носеше. — Ти не си по-виновна, отколкото мъжът, изковал това острие, е виновен за смъртта на Марнак от Башад. Ако той никога не бе съществувал на този свят, щях да убия Марнак с друг нож, направен от друг мъж. Но ти не би могла да предвидиш последиците от откритията си. Всичко, което можеш да видиш, е тънкият пласт от най-непосредствено протекли събития, който е на повърхността, но не можеш да узнаеш дали дългосрочните последици ще бъдат благоприятни, или пагубни. Да вземем евро-американската атомна бомба на Четвърто ниво например. Избирам го, понеже и двамата познаваме този сектор, но бих могъл да посоча стотици примери в други паравремеви зони. Заради изсичането на горите, слаби земеделски методи и всеобщото некадърно управление тези хора унищожават най-плодородните си земи с ужасяваща скорост. В същото време се плодят като зайци. С други думи, всяко следващо поколение трябва да разпределя все по-малко хранителни продукти между все повече хора, а поради унаследени традиционни и суеверни причини хората отказват да приемат разумна програма за ограничаване на раждаемостта и нарастването на населението. За щастие вече имат атомна бомба и разработват производство на радиоактивни отрови и оръжия за масово унищожение. Расовите, националистическите и идеологическите им противоречия бързо достигат точката на взрива. На този сектор са му достатъчни серия атомни войни, та населението да намалее до адекватния мащаб. След около век откривателите на атомната бомба ще бъдат прославяни като спасители на техния вид.

— А работата ми в сектора Акор-Неб? — попита Дала. — Моята технология за възстановяване на паметта изглежда по-взривоопасна и от клетъчна бомба. Станах причина за стогодишно господство на анархията!

— Съмнявам се. Мисля, че Кларнуд ще се справи, след като се е заел. Знаеш ли, независимо от кръвопролитната му професия, от всички, които срещнах в този сектор, той е най-добронамереният. А ето и още нещо, за което не си се замисляла. Животът ни на Първо ниво е с продължителност четири-петстотин години. Това е главната причина за всичко, което сме постигнали. Просто всеки от нас разполага с необходимото време, за да довърши започнатото. В сектор Акор-Неб един учен или художник, или държавник оstarява и умира много бързо. А сега един студент на двайсет години може да приложи някоя от твоите разработки за автопамет и моментално ще разполага с цялото знание и опит, натрупани през предишните четири-пет живота. Може да започне оттам, където е стигнал в предишното си прераждане. С други думи, ти превърна тези хора в колекционери на време — както всеки един от тях, така и като раса. Това не си ли заслужава временното обезплътяване на повечко политически интриганти и бандити, а дори и на някой и друг свестен мъж като Дирзед и Олирзон? Ако не е така, не разбирам ценностната ти система.

— Вал! — Очите на Дала грееха от възторг. — Никога не съм се замисляла за това! Ти каза „временно обезплътяване“. Точно за това става дума. Дирзед и Олирзон, и останалите не са мъртви. Те просто се намират в безплътно състояние между два физически живота. Знаеш ли, в една свещена книга на един от народите на Четвърто ниво пише: „Смъртта е последният враг“. Като доказаха, че смъртта е само циклично състояние на продължаващо индивидуално съществуване, тези хора успяха да победят последния си враг.

— Предпоследния — поправи я Въркън Вал. — Имат да се спрavit с още един, който е в самите тях. Наречи го семантичен хаос или алогичност, или неразбиране, или най-обикновена глупост. Също като Кларнуд, възпрепятстван заради словесни условия с етикет „политическа намеса“. Никога не би се съгласил да използва силата на своето Общество, ако ядрената бомба не го бе освободила от задръжките му. Или пък статистикалистите, които се опитват да изградят безкласово общество чрез политическа програма, което води

единствено до всеобщо подчинение на едно всесилно правителство. Или волиционалистките благородници, които се опитват да съхранят наследствените си феодални привилегии, а сега дори не могат да постигнат съгласие за определението на понятието „наследствен“. Възможно ли е да не възстановяват всички глупави предразсъдъци от предишните си животи заедно със знанията и мъдростта?

— Но... мислех, че ти... — Дала беше объркана и леко засегната.

Въркън Вал я прегърна през кръста и се засмя успокояващо.

— Схвана ли? Възможни са всякакви последствия — добри и лоши. Тъй че не се самообвинявай предварително за нещо, което не би могла да прецениш. — Нещо му хрумна и той се изправи в седалката.

— Знаеш ли какво? Ако вие във фондация „Рогом“ измислите безпътно паравремево прехвърляне, двамата с теб ще се върнем на Акор-Неб след стотина години, за да видим каква каша са забъркали онези там.

— Сто години — тогава ще е двайсет и втората година на следващото хилядолетие. Чудесна дата, Вал, правим го.

Въркън Вал ѝ поднесе огънче, а след това запали и своята цигара. Пурпурночерното небе бе обсипано със звезди. Далеч напред иззад хоризонта потрепваше златисто сияние — светлините на Дергабар в Родния времепредел.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.